

Israels hus og folk - Judas hus og folk

Av Albert Hiorth & H.A. Edwards

A/S Rjukan Dagblad: Asker, Norge, 1949

Motto: «Alle Israels 12 stammers
folk — Ioren Eder!»
(Jer. 3,18 Åb. 7 og 14)

OMKRING

ISRAELS HUS OG FOLK JUDAS HUS OG FOLK

*Zionistene og Jøde -
«Israel» i dag*

Av

ALBERT HIORTH

Vesentlig fca:

H. A. EDWARDS

«GOD OMNIPOTENT»

(Covenant Publishing Co.)

6, Buckingham Gate,

Westminster, London S. W. 1

Notater omkring

Palestina

ISRAELS HUS OG FOLK JUDAS HUS OG FOLK

*Jødene, Zionistene og Neo-
«Israel» i dag*

Fra engelsk:

H. A. EDWARDS: «GOD OMNIPOTENT»
London 1936

Offisielt svar på angrep på
«BRITISH ISRAEL WORLD FEDERATION»
(Covenant Publishing Co.) 6, Buckingham Gate,
Westminster, London

Til norsk ved
ALBERT HIORTH c. e.
Asker 1949

Trykt som manuskript.

A/S RJUKAN DAGBLAD - Boktrykkeriet

1949

Gud er ikke et menneske at han skulle lyve, ei heller et menneskes barn at han skulle angre; skulle han si noe og ikke gjøre det, skulle han tale og ikke sette det i verk?

— 4. Mos. 23, 19...

Og Israels trofaste Gud lyver ikke og angre ikke; for han er ikke et menneske, så han skulle angre.

— 1. Sam. 15, 29.

Således skal mitt ord være, som går ut av min munn; det skal ikke vende tomt tilbake til mig, men det skal gjøre det jeg vil, og lykkelig utføre det som jeg sender det til.

— Esaias 55, 11.

For sine nådegaver og sitt kall angre Gud ikke på.

— Romerbrevet 11, 29.

Ad H. E. Edwards. «God omnipotent». London 1936.

FORORD

Forfatteren av denne lille avhandling har gjort seg megen omhu med å samle fyllestgjørende materiale som svar på den kritikk som framstående geistlige nylig har rettet mot British-Israel's lære. I dette materiale har han støttet seg til autoriteter, hvis anseelse innenfor de forskjellige vitenskaper som de har vidd sitt liv til, er anerkjent av alle.

Hvis våre kritikere vil gjøre seg den uleilighet å finne ut av hva vi egentlig lærer, og hvis de selv vil studere hva de anførte autoriteter har å si, kan jeg ikke tro annet enn at d'herrer i framtiden vil avstå fra slike angrep.

James Knowles,
President,
British-Israel World Federation

Ad H. A. Edwards: «God Omnipotent».

Gud den allmektige

Forfatterens forord.

Denne lille boken består vesentlig av en tale holdt i Brighton for å imøtegå den kritikk av vår lære, som dr. R. J. Campbell hadde framsatt i en forelesning noen uker tidligere.

Dirigent ved denne anledning var A. R. Wise, Esq., M.P., som uttalte:

«Da jeg ikke er teolog, er alt hva jeg har å si at det er meg en stor glede å være tilstede her i kveld, fordi alle plikter å støtte en Bevegelse som har kraft til å predike patriotisme i våre kirker, og til å forsvare Bibelens og Guds Ord like overfor all den sørgelige vankundighet som læres fra andre hold som burde vite bedre.»

Vi er mr. Wise dypt takknemlig for hans støtte, og føler stor oppmuntring ved å finne menn i hans stilling som er villige til å ofre en aften av sin travle tid til således offentlig å bevidne sin mening om det arbeid vi forsøker å gjøre.

Dr. Campbells kritikk slutter seg meget nær til den som allerede var framsatt av Canon Dimont av Salisbury og Dr. Goudge ved Oxford Universitetet, begge offentliggjort av S.P.C.K. Vi fant det derfor riktigst, da vi forberedte vårt svar til pressen, å tilføye sådant stoff at boken — i det minste i noen utstrekning — kunne bli et svar på alle tre kritikker.

Det er klart — ut fra de vitnesbyrd som framsettes på de følgende sider — at den historiske vitenskapen er blitt kraftig akterutseilt av de arkeologiske og etnologiske vitenskaper. En-

dog noen av de eldre etnologers konklusjoner er blitt brakt i miskreditt av de resultater som den yngste gren av den samme vitenskap — kranilogien — er kommet til. Mr. Geoffrey Pea-
chey sa nylig, ifølge **Brighton Herald**, i en forelesning for Royal
Empire Society, at

«til tross for de enorme summer som ofres på undervisnin-
gen, er den første lekse som barna får i engelsk historie en
avgjort løgn!»

Og Sir Charles Marston erklærer i sin innledning til «Bibelen
er sann» at det er nødvendig å revidere våre tidligere historiske
slutninger i lyset av nye arkeologiske oppdagelser, idet de fleste
av dem nu har vist seg å være upålitelige.

Svelget mellom den foreliggende nye kunnskap og den som
ble akseptert på den tid da menn som de tre ovennevnte, fram-
stående kritikere mottok sin historiske bakgrunn, gir uten tvil
forklaringen på den avgjorte fiendtlighet som de og andre ledere
innenfor kirken av historiske grunner viser mot vår bevegelse.
De ting som våre forgjengere i Britisk-Israel-anskuelse trodde
på, ganske enkelt på grunn av sin tro på Bibelens beretninger,
holder idag på å bli bekreftet av første rangs vitenskapsmenn;
eksempelvis kan nevnes den ensartede rase-opprinnelse av disse
øyers innbyggere. Selv om vi ikke behøver dette vitnesbyrd for
å opprettholde vår egen tro på Guds ord, er vi glade for å fremme
det som en hjelp til dem hvis tro er blitt svekket ved de for-
hastede slutninger som er trukket av de høyere kritiske og
modernistiske skoler; vi husker at Han som sa: «Velsignet
være de som ikke har sett og dog tror» også nedlot seg til å skaffe
virkelig materielt bevis til den av Hans disipler hvis tro var svak.

Forfatteren ønsker å uttrykke sin store takknemlighet for
den hjelp han har mottatt fra Mr. Harrison Hill og Mr. Clifford
Parker, B.A., begge fra vårt forskningsdepartement; til disses
omhyggelige arbeide i British Museum og andre biblioteker står
han i gjeld for dokumentasjonen av sine forskjellige sitater.

Forfatteren ønsker også å uttrykke sin anerkjennelse av den
store elskverdighet han har møtt hos Dr. R. J. Campbell, som
var så vennlig å stille til hans rådighet manuskriptet til sitt
foredrag imot vår bevegelse, hvilket han overlot oss i Brighton.

Så storsinnet en handling innbyr til et storsinnet svar; det
er da også forfatterens oppriktige håp at der på disse sider intet
må finnes av personlig eller skarp innstilling. Vi bør hverken bli

overrasket eller fornærmet når vår stilling blir kritisert; det finnes ingen lov imot kritikk, og hvis Dr. Campbell og hans meningsfeller har følt — fordi de ikke virkelig forstår hva vi lærer — at vår bevegelse forsvarte noe som strider mot vårt folks sanne interesser og, i særdeleshet, mot dets åndelige interesser, da har de kun gjort sin plikt ved å stå fram og gi uttrykk for sine meninger.

For vårt vedkommende byr vi kritikken velkommen; den har hittil aldri gjort oss noen skade, men snarere det motsatte; og om den får oss til igjen å studere de grunnleggende sannheter som vår sak hviler på, da er alt til det beste.

**6 Buckingham Gate,
S.W.1.**

H. A. Edwards

November 1935.

Forord til den norske utgaven:

A. H. Edwards: «God Omnipotent».

London 1936.

Nærværende lille bok er skrevet av en troende prest som svar på liberale geistliges angrep — fra dem i England som gikk inn for den «høyere Bibelkritikk»s standpunkter — de som forfektedes av Baur og Wellhausen i Tyskland, disse som f.eks. ikke kan tro på muligheten av Profetien og miraklene.

Dette standpunkt antas — merkelig nok — for så vidt angår spørsmålet om Jøde og Israel — av mange gode norske kristne idag, — uten at denne viktige sak er tatt opp til alvorlig studium i lys av Bibelen og verdenshistorien som de nå kjennes; sist i lyset av arkeologiens landevinninger ved utgravningene i Bibelens lande, disse som en etter en veltet den høyere Bibelkritiks mennesketanker om Guds ord, studerkamrenes «vitenskap» — : «ikke en tøddel skal forgå», sa Jesus, og vi ser Bibelens ord stå faste som aldri tilforn idag.

Den Bibeltroende vil oppdage at tversigjennom Bibelen nevnes Israelsfolket, d.e.: tostammeriket: «Juda» og tistammeriket: «Israel» hver for seg (fra I Mos 49 ned til det fremtidige Åb 7 & 14, jfr. Åb. 3, 9) — alle 12 stammer sees frelste på Zion etter Guds Ord.

Tolvstammefolket Israel, Guds utvalgte folk, må derfor eksistere idag, ja, fra før Sinai og inn i framtiden, så sant Bibelens ord skal stå til troende, ja, så lenge som naturlovene styrer i rommet: Jer. 31, 36.

Som folket, så kongetronen: Davidstronen er evigvarende, (Jer. 33, 17, 2 Sam. 7, 16 etc.) den skal i sin tid besittes av Jesus Kristus (Luk. 1. 33 etc.).

Den troende må derfor slutte at såvei folket som trone eksisterer idag, og der er evidens for dette når man ser etter: Cfr.f. ex. Colquhoun: «Our Descent from Israel», (Brown & Gray Glas-

gow 1940 hvor der henvises til offentlige dokumenter i Windsors Kongelige arkiver samt til Heralds College, London, side 112).

Jesu ord i Matt. 19, 28 og Luk. 22, 30 er ganske klare: i gjenfødelsen skal — når Jesus selv sitter på sin herlighets trone — da skal hver av hans 12 disipler sitte på hver sin trone og dømme ISRAELS 12 STAMMER — ja, de skal ete og drikke ved sin Konges bord — — —

Vantroen vil jo benekte en slik mulighet - («alle forhold er jo så forandret nå», sier Dr. Driver) — og idag anerkjenner derfor over 30 stater verden rundt — i s t e d e n f o r den lovede Kongetrone i Jerusalem, med Kong «David» og de 12 disipeltroner dersteds — en republikk med 12 ministere i — Tel Aviv; en s t a t, grunnlagt av en ørliten brøkdell av en brøkdell av en stamme, Juda, som har usurpert navnet «Israel» for seg alene — og det merkelige er at en mengde godtroende kristne går med til dette — uten å undersøke en så viktig sak i Guds ord og historien.

Mange tror nå, at Israel og Judastammens jøder er ett og det samme, ja, der er dem som mener at både Abraham, Isak, Jakob og Moses m. fl. var JØDER! enda Jødefolket som sådant først ble til årtusen senere, nemlig etter eksilet, som Josefus stadfester.

Og enda merkeligere synes det at disse gode kristne — når man påpeker de politiske Zionisters opphav og stilling — kaller dem som tar Guds ords rettledning her for — antisemitter!

På Jesu tid var jo de tilbakevendte 42.000 av Judastammen — Jødefolket — blitt til flere millioner, de hadde gitt seg inn under den edomittiske konge Herodes av Antipasslekten — han var en Quisling under Rom og under ham utspiltes dramaet Golgata.

Israels hus var altså ikke med til dette; de hadde da i 7 århundrer vært på vandringer mot «norden og vesten til øyene» som var dem lovet. — (Jfr. prof. Keith.)

Obadias synes meg å peke på et liknende forhold i vår dag, som forestående, — Jakobs og Josefs hus skal da som en ild «fortære» Esaus hus» dernede. (Obadias 18.)

Av Juda stammes millioner i Babel kom der vel 42.000 tilbake, og «bygget templet og staden» — av Juda, Benjamin og Levi stammer — og d i s s e er det som er opphavet til vår tids jøder og de som på Jesu tid laget verdenshistorie ved å spille dramaet Golgata — d i s s e er da opphavet til det nye jødiske såkalte «Israel» av 15. mai ifjor, — FN's skapning fra Lake Success, et menneskeverk, påtvers av Guds ord og forkynnelse. (Jfr. I Mos. 15, 18, Ezek. 47, 13.)

Da de edomitiske jøder framstilte seg for Jesus som arvinger og som Abrahams barn, satte Jesus dem ganske kraftig på plass (Joh. 8, 44, Matt. 21, 43 etc.) men Han sa også: «Far forlat dem» — her er håpet for vår israelmisjon idag — Jødernes eneste håp er å vende seg til «Ham som de gjennomstunge» — Jesus deres korsfestede og oppstandne Frelser. Ham uten hvem de «intet kan gjøre».

Likesom alle nordmenn er skandinaver så er alle jøder av Israel og kan med rette således kalles israelitter; men likesom ikke alle skandinaver er nordmenn, så er ikke alle israelitter jøder — bare 1/12 av Israel er av Judastammen og jødene var bare en liten brøkdel av denne tolvtedelen; av Judas millioner vendte ikke mer enn omlag 42.000 hjem og «bygget Staden og Templet» og bosatte seg i Judæa.

Derfor er vel jøder iblant med rette kalt for Israel, men tistammerikets innbyggere «Israel» er aldri i Bibelen kalt for jøder, da disse kom til århundret etter Israels — tistammenes bortførelse til Assyria.

Jødene har derfor ingen av patriarkenes løfter om landet m. v. for seg alene, disse tilkommer alle de 12 stammer — og Abrahams øtt skulle bli til «en skare av folkeslag» (I Mos. 35, 11) — («Commonwealth of Nations») — dette kan ikke være bare det lille jødefolkets 10 millioner (se I Mos. 15;5, 22;17 etc., cfr. s. 62).

Disse løfter kan derfor ikke angå jødene alene — da de jo ennå ikke eksisterte dengang.

Jesus tok Guds Rike fra dem (Matt. 21, 43), og ga dette til en annen nasjon — jfr. Esaias 5, 7 — som kunne bære rikets frukter, — dette peker visselig til søsternasjonen Israel, tistammefolket, som ikke hadde del i dramaet Golgata, og de sprer idag verden over Evangeliets frukter ved verdensmisjonen, den evangeliske misjon og Bibelselskapene med sine mange hundre millioner av Bibler og deler av Biblen på omlag 1000 språk og dialekter.

Når derfor FN i Lake Success (hvor Guds navn ennå ikke er nevnt) våger seg til å tildele disse 10 millioner jøder — under et fingert navn «Israel»! — et areal av Palestina på størrelse som et mindre fylke i Norge, — og det på tvers av Bibelens Ord i I. Mos. 15;18, Ezek. 47;13 iflg. etc. — da innsees lett umuligheten av disse verdensstyreres bestemmelse; men da må den Bibel-troende ta avstand: istedet for en Davidstrone — gjenreist i Jerusalem og dispienes 12 troner kan vi ikke godta en republikk

i Tel Aviv og 12 ministre — og, Guds lov danner ikke grunnlaget for denne statsdannelse, — (se Sak. 4, 6) — det er heller menneskelige teser som er fulgt i de siste par år — voldsmakt og bomber.

I I. Mos. 49 leser vi om stamfaren Jakobs (senere Israels) vel-signelser over sine 12 sønner, helt ned til «de siste dager»; — og fra I. Mos. 49 ca. 1690 f.K. inntil Ab. 7 & 14 — inn i framtiden — går der en rett linje — ISRAELSLINJEN — tvers gjennom Bibelen, — Jesus syner os de 12 stammene — 12 ganger 12 tusen, alle er der, tallet og benevnt — de frelste på Zion: **MA DE IKKE EKSISTERE IDAG??** — og så den utelleglige skaren av frelste hedninger med hvite klær og palmegrener som priser Lammet; likesom Paulus taler om Israel og Hedningenes fylde som skal få gå inn, — «kom alle», sier Jesus til oss alle — Priskje Gud, også meg!

Da jødene framstilte seg som Abrahams barn og arvinger til riket, satte Jesus dem kraftig på plass: Joh. 8, 44 etc. og fratok dem riket — ja, han taler siste gang om «jøder» i Ab. 3;9: «noen som lyver og ikke er jøder»^{*)}; men endog skal disse få nåde og her ser jeg vår Israelsmisjons store siste sjanse, endog disse våre minste brødre skal «falle ned for dine føtter og kjenne at jeg har elsket deg» — la os derfor alle gå inn for vår kirkes misjon Israelsmisjonen i takknemlighet og i kjærlighet til dette folk som ga oss Bibelen og Jesus Kristus!

De politiske zionister kaller disse misjonene for antisemitiske!

Tvers gjennom Bibelen taler Ordet om Israel og Juda hver for seg, men tilslutt ses de samlet på Zion, — f. eks. i Jer. 3, 18 og 14: Juda hus skal gå til Israels hus og sammen skal de få komme fra landet i nord til fedrenes odelsland; (representativt skal de t a s, en av en by og to av en ætt og føres til Zion; vers 14) her blir da hovedbølet for det store løftets land fra Egypt Assyria, fra Zion skal lov utgå — i Esaias 11 og i Ezek. 37 ser vi alle de 12 stammer samlet dra tilbake til løfteslandet, og i Jer. 31, 36 ser vi at Israel (12 stammer) skal bestå som et folk for Guds åsyn så lenge naturens lover (gravitasjonen) hersker i rommet — dette kapittel er tilegnet Israel, Juda og «Øerne».

Begge folkene falt fra Herren, men i Hoseas 1 ser vi gjenopprettelsen av dem begge, — dette som Paulus stadfester i Rom. 9;24, jfr. Ezek. 2;3.

Den store vantroens bølge som kom ovenfra (fra Parla-

^{*)} Vi vil snart kunne få se dem.

mentskretser) i slutten av siste århundre — Ingersoll-Paine-bevegelsen — reistes med spørsmålet om hvor vidt Gud ikke hadde kunnet, eller kanskje ikke villet, oppfylle løftet til Israel i Jer. 31, 36; for på jødene kunne ikke dette sees oppfylt, og Israel trodde man hadde gått tapt — — —

For den troende blir derfor spørsmålet om stammene av avgjørende betydning; ikke minst også av den grunn at løfteslandet og velsignelsene til Israel er deres, Guds evige folk — odelen er vår, — og Esaus eksempel for forakt for førstefødselsretten — odelen — er ikke tillokkende — — —

Rikets evangelium skal predikes idag ikke bare som frelsens evangelium — for Jesus forkynte begge — — — !

Nå spør den troende bibelforsker alltid: finnes der idag evidens for oppfyllelse av noen av Jakobsønnenes skjebne i «de siste dager»? — som fra I. Mos. 49 forutsagt?

Om Juda får vite at i hans stamme skal kongeslekten finnes — fra David og Salomo og ned til Kongenes Konge ser vi dette oppfylt — (og i vår tid har dronning Victorias genealoger hatt noe å si om dette — hvilket folk sitter på Europas troner idag?)

David skriver i salme 114, 2 at Juda er Herrens helligdom og Israel er Hans Rike (jfr. Es. 5;7 og Matt. 21;43) og Paulus skriver dette at «Guds Ord ble dem betrodd» — Rom. 3, 2 (Engl. «Oracles of God»).

Om Israels rike, Nord-riket, tistammerikets eksistens er idag en rik litteratur, om deres fangenskap — 130 år før Judas; — om deres vandringer henimot «øyene i norden og vesten» — om deres antakelse av den nye pakten (Hos. 1, Jer. 31, 31) — vi kan nå i lys av de siste århundreders historie se meget av den døende stamfars siste ord gå i oppfyllelse:

«Odelsmannen» Josef — (se 1. Krøn. 5, 1—2 og Ezek. 47, 13) — er et ungt frukttre ved kilden — «grenene skyter over muren» — vi ser den lille øya i kildenes kilde — Atlanteren — hvis folk omspinner kloden — «en skare av folkeslag» (I. Mos. 35, 11) som endog eier «Fiendenes porter» — strekene fra Kanalen, gjennom Gibraltar, Zuec, Babelmandeb, Strait Settlements, — Panama — (I. Mos. 22,17. — side 62.)

Og vi ser at «de egger ham og skyter på ham og forfølger ham de pileskyttere» — de store kriger i de siste århundrer har så å si alle gjeldt England (Es. 41, 16): se på Filip den annens «Uovervinnelige Armada» — stormene tok den. Napoleon kom — det var England det gjaldt — på Trafalgar Square står Nelson, og Napoleon ble tatt på et engelsk slagskip til — St. Helena.

Den store keiser Wilhelm kom — det var atter England det gjaldt — han endte som vedhogger i Doorn — fange.

Hitlers soldater sang i gatene her: Wir geh'n nach England — akk ja, som fanger, og Hitler selv — hvilken skjebne! for: Der står skrevet:

«Fast står han der med sin bue, hans hender og armer er raske (sportsnasjonen) ved Jakobs veldige hender, fra Hyrden Israels klippe — fra din fars Gud, og han hjelpe deg, den Allmektige, og Han velsigne deg, med velsignelser fra Himlen der oppe, med velsignelser fra dypet dernede» — fiskebankene i havets dyp: jern og kullgruvene i fjellet skapte Englands industrielle storhet —.

Og stamfarens velsignelser «stiger høyt opp over mine fedres velsignelser — opp til de evige høyders grense — de skal komme over Josefs hode, over hans isse som er h ø v d i n g e n blant sine brødre» —.

England mottok først evangeliet, — lenge før de store kristenforfølgelser sluttet i Rom — England sprer Evangeliet verden over som ingen annen nasjon: Bibelselskapene og verdensmisjonen — og det er Englands kongehus — av Juda stamme — som sitter over Europas troner — «Høvdingen», som gang på gang redder sivilisasjonen fra undergang — Josef: Efraim og Manasse, England og USA — de som vel tapte store slag, men alltid vant — det siste.

I Jer. 30;7 leser vi om Jakobs store trengselstid og Jesus stadfester dette ord, Matt. 24, 21 — i de siste 30 år har vi vel noen hver fått sanne dette? (Dan. 12.)

Mange mener i vers 27 av 1. Mos. 49 å se det lille Norge symbolisert: Vikingene med ulvemerke på skipsstevnene og på stavkirkene — de tok og røvet bytte i tidenes morgen, men i de siste tider er det Norge som har gjort mer enn noen annen nasjon for m i s j o n e n (prosentvis) — evangeliets spredning — og som har gitt særs meget til de nødlidende nasjoner i Europa rundt idag — (5 Mos. 33;12).

De verdenshistoriske hendelser i Palestina og det nære Østen i d a g gjør Jøde-Israel-spørsmålet brennende; millioner tar det opp til alvorlig studium idag, — og, b a s i s for dette spørsmål m å alltid være Guds Ord; «Bibelen og Bibelen alene» må være grunnlaget, — og her trer verdenshistorien og den nye arkeologi støttende til — mangt som våre fedre ikke k u n n e forstå, trer idag k l a r t fram i begivenhetene selv, — når de sees i lyset av Bibelens ord herom. Se side 57.

Men: Måtte den troende kristne framfor alt ikke la seg rive med til jødehat eller antisemittisme ved å dømme **Jødefolket** — noen av verdens beste og lovlydigste statsborgere — etter den ørlille klikken av politiske zionister og deres framgangsmåter i det nye «Israel» — etterfølgerne av Makkabæerne, og deres like, ned til Bar Kokba, — alle forkjempere for en **jødestat**: enden ble det absolutte nederlag — tilintetgjørelsen.

Noen peker på det nye «Israel» som symbolisert ved «fiken-treet» i Matt. 24, 32; «når saften kommer ut i grenene og **bladen** springer ut, da er sommeren nær — — —

Men da Jesus leter etter **frukt** på fikentreet, finner han ingen: «aldri i evighet» — Matt. 21, 19 — og lengere nede i samme kapitel viser Jesus at det er en annen nasjon, som skal bære fruktene — i Esaias 5, 7 sees mere herom: Israels hus. —

Bare en kan gjenreise Davids falne hytte og Israels 12-stamme-folk i sin tid. Han som sa at «Uten meg kan I intet gjøre» — la oss da vise jødene til Ham, — deres **eneste** redning, med Ham vil de få **alt**!

Profeten Jeremias taler i Kap. 18 om Israels hus som leret, det plastiske ler som kan **omformes**; mens den sprø krukken av det brente ler, — Judas hus — ikke kan **heles** — i Kap. 19.

«Eders **hus** skal lade Eder øde» sier Jesus, inntil Kongen av Davids hus tar tronen - som hele verdens hersker (Ab. 19;15-16).

Med all tydelighet viser Ordet at i de siste dager skal alle stammene **sammles**, under sin egen konge på Davids trone:

I Jer. 3, 18 som henvender seg til Juda og Israel sees, at når Jerusalem kalles Herrens Trone, da skal:

«Judas hus gå til Israels hus, og de skal komme **sammen** fra landet i Norden» tilbake til løftets lande; (1. Mos. 15, 18 og Es. 19, 23).

Og til Palestina skal de **tas** av Herren, representativt: «En av en sett og to av en by» — og føres til Zion, **her** blir da hovedbølet for det store løftesland fra Egypt til Assyria, — herfra skal **lov** utgå, fra Zion.

I Ezek. 37 ser vi dette i detaljer, Judas barn og Israels **hus** skal samles i landet, på Israels bjerge, under sin konge, «David» — **her** skal Guds lov herske og den nye pakt holdes. — — —

Og i Esaias 11; 10—13 sees atter samlingen fra hele verden, fra Sinims land til havets **øer**, da skal de **adsprede** av Juda (Diaspora) og de **fordrevne** av Israel samles under ett banner, da skal ikke mere «Efraim (England, USA) misunne Juda

(Jøde) og Juda skal ikke mere overfalle Efraim» — man erindre Palestinas historie i de siste år etter krigen, til idag!

I den faste tro på at «ikke en tøddel skal forgå» før alt dette er oppfylt studerte min far og jeg profetienes ord fra sist i ottierne og til idag — og jeg har fått erfare at i sannhet er Profetien forutsagt historie og historien oppfylt profeti; — Jfr. f. eks. Baxter's «kalender» fra 1866 — hosføyet side 57-58 og beskrivelsen av siste krig i Ezek. 38 — her ser vi idag alle nevnte nasjoner mobiliserte eller under framrykning!) — da blir Guds Eiendomsfolks historie viktigere kanskje enn noe annet — det gjelder idag å «orientere seg» i den riktige retning — så vi ikke vil kunne befinnes å stride mot Guds folk når det kommer til stykket — åndelig eller materielt *).

Ennå er atskillig uoppfylt, like før avslutningen, — således lover Gud oss å «tilintetgjøre det slør som omslører alle folk, og som dekker alle hedningefolkene» — Es. 25, 7, jfr. Ezek. 2, 3 — og, i håp om at nærværende lille verk vil kunne bidra til å kaste Ordets lys over noen hittil ukjent sannhet, sendes den ut til leseren med en hilsen fra Ab. 1, 1—3. —

Asker, 30. januar 1949.

Albert Hiorth, c. e.

*) Studer «Statute of Westminster».

SAKENS UTGANGSPUNKT

Dr. Campbell framsetter i fortalen til sin bok «En åndelig pilegrimsferd» følgende erklæring på side 1, nederst i første avsnitt: «Jeg vil aldri mere ta del i en religiøs strid så lenge jeg lever, hvis jeg på noen måte kan unngå det.» Det er klart at en så oppriktig mann som Dr. Campbell ikke ville ha veket fra en beslutning han har framsatt så bestemt — og offentliggjort — uten å ha følt seg under sterkt press. Man forstår at han til en viss grad ble tvunget til å kritisere vår bevegelse, og at han ikke gjorde det helt av egen vilje. Han ble for det første bedt om å gjøre det, og vi har ut fra brevveksling kunnet forstå at han ved denne handling følte at han etterkom ønsker fra biskopen og ledende geistlige innenfor bispedømmet. Når dette er tilfellet, vil det si at vi imøtegår ikke bare en kritikk fra én enkelt geistlig — uansett hvor framstående hans stilling måtte være — men vi er i virkeligheten stillet overfor plikten til å besvare en offentlig kritikk av vårt arbeide, framsatt av Kirken, i det minste i Chichester Bispedømme.

Det er verdt å bemerke at hvor som helst disse angrep er blitt foretatt, er de alltid blitt framkalt fra høyere hold. Chancellor Dimont, som holdt en prediken mot oss i Salisbury Cathedral, sa at han var blitt bedt om det. Dr. Goudge, som skrev en pjese mot oss, sa at han var blitt anmodet om det; og det er et framtrædende trekk i alle disse kritikker at de følger de samme linjer i sine argumenter. Det er øyensynlig at Dr. Goudge i forveien hadde studert Dr. Dimont. Det er også tydelig at Dr. Campbell meget omhyggelig hadde lest Dr. Dimont og Dr. Goudge. Intet nytt er blitt sagt i Dr. Campbells kritikk mot oss. De ting han framførte er alle blitt sagt enten av Dr. Dimont eller Dr. Goudge — eller av begge.

Det egentlige stridspunkt på bunnen av alle disse kritikker er meget enkelt. Det er striden mellom modernisme og konservatisme — eller fundamentalisme, som våre motstandere kaller det. Vi lærer at Bibelen er Ordet som er inngitt av Gud, og at Gud forut kjente historiens gang. Videre at miraklene som er berettet om i både det Gamle og Nye Testamente virkelig skjedde som det er beskrevet; likeledes at profetiene er virkelige forutsigelser, framsatt på grunnlag av Guds forutkjennskap til ting som på den tid lå meget fjernt fra sin fullførelse.

Den modernistiske skole innen teologien der nå, som domprost Matthews ved St. Paul's Cathedral nylig fremholdt i **Morning Post**, hevdes av alle høytstående embetsmenn i Englands Kirke av idag, (det er mulig at han her overdrev litt) forkaster mirakler. Dens tilhengere tror ikke at mirakler kan finne sted. Denne åndelige skole er basert på den høyere kritikk som naturligvis forneker ethvert slags mirakel. Hvor som helst vi således i Bibelens beretning kommer til hva de kaller det mirakuløse element, utelukker de dette, idet de betrakter det som bare myte eller legende eller i noen tilfelle som det rene oppspinn. Således består der en fullstendig kløft mellom en åndelig skole og en annen. Det er derfor kirkens ledere av idag — de av dem som tilhører den modernistiske skole — er slike motstandere av vår lære. Hvis vi har rett tar de jo feil — og det siste de kunne tenkes å innrømme, var at de selv skulle ta feil. Som det var i Vår Herres tid, således er det også nå idag. Lederne innen religiøs tenkning i Vår Herres tid ville ikke ha noe å gjøre med Ham eller Hans lære. Da Han utvalgte seg menn som Han kunne bruke til grunnleggelsen av sin Kirke og til å sette igang det store arbeide som kirken skulle gjøre, finner vi ikke — så vidt vi kan se av Bibelen — at han var istand til å gjøre bruk av en eneste av Kirkens ledere på den tid. Gamaliel og andre store lærde, som folk fra hele verden kom til for å sitte ved deres føtter og lære, ble aldri kallet av Vår Herre til å komme og følge Ham. Han valgte ganske jevne, alminnelige menn — og det ble ofte rettet bebreidelser mot Ham av den grunn. Det later til at han fant dem mer nyttige enn de høylærde. Når derfor vi er blitt hånet — som vi ofte blir det av våre motstandere — med at vi ikke er lærde, og at der aldri ville finnes lærde som ville være villige til å stå sammen med oss — da svarer vi at vi ikke skryter av våre lærde. Vi er ydmyke studenter av Guds ord, og så sant som bønn og studier av Guds Ord kan være av noen verdi, er vi berettiget til den verdi som

dette kan gi. Bunyan var en ustudert mann, og den eneste utdannelse han fikk var den lesning av den autoriserte utgave av Guds Ord under bønn og fordypelse; dog satte dette ham i stand til å skrive en av verdens klassikere. Og selv om vi ikke har titler og bokstaver etter våre navn, som kanskje ville framtvinge en viss respekt hos folk som tillegger slike ting stor verdi, studerer vi i alle fall i en god skole.

MODERNISME

Den modernistiske teologiske skole har passert sitt høydepunkt; sin blomstringstid hadde den på den tid da våre førende kirkefolk tok sine kollegiekurser ved Oxford og de andre universiteter. Den yngre generasjon av akademikere som er kommet ut fra universitetene idag, vet at den høyere kritikk er blitt sterkt distansert; men en god del av de eldre framstående geistlige er åpenbart ennå ikke kommet på høyde med den nyere viten. Arkeologiens mere moderne vitenskap har fullstendig slått det grunnlag vekk som de modernistiske og høyere kritiske skoler innen teologien er bygget opp på. De har måttet trekke seg tilbake fra den ene stilling etter den andre. Først ble vi belært om at skrivekunsten ikke var kjent på Moses' tid — hvorfor han ikke kunne ha skrevet Mosebøkene. Senere fikk vi vite at Ur i Kaldæa var et mystisk sted som aldri hadde eksistert; det samme var tilfelle med Jeriko og beretningen om dens falne murer, likeledes med hensyn til Lachish osv. osv. Arkeologer har imidlertid gravet ut disse stedene og gjendrevet påstandene fra de høyere kritikere, som har måttet forlate den ene stilling etter den andre inntil deres retrett tilsist er blitt til en fast rutefart!

Les hva Sir Charles Marston, som har vært knyttet til noen av de største arkeologiske oppgaver i nyere tid, har å si om denne sak:

«Bibelen er sann» (The Bible is True), s. 21:

«Gjennom de siste ti år har vitnesbyrd fra disse meget tidligere kilder (arkeologi) hopet seg opp for oss, og for å bedømme dette materiale riktig . . . må det først brukes til å korrigere eksisterende historiske grunnsetninger . . . og ettersom noen i det minste er falske, synes de historiske slutninger som er basert på dem enda urimeligere enn de litterære. Således er det blitt nødvendig å kassere det meste av hva folk har lært

eller lest om det Gamle Testamente — i høyskoler og seminarier, i tekstbøker, kommentarer og encyklopedier — og gå tilbake til de opprinnelige bøker: Mosebøkene» (uthevelsene skyldes Marston). Dette er hva en mann som er oppe i det mest moderne arkeologiske forskningsarbeid mener, og han sier at resultatet av disse arbeider har underkjent den historie og teologi som er basert på den høyere kritikk, slik at vi må gå tilbake til Bibelens opprinnelige bøker — Mosebøkene, som den historiske skole vil vi skal tro er oppdiktet (mer eller mindre som et falskneri) av Jeremias og prestene og politikerne på hans tid, og påtvunget Israels barn under Moses' formentlige autoritet for at de skulle godta dem. Sir Charles Marston forteller oss at dette nå er fullstendig motbevist, og at vi kan vende tilbake til disse bøkene og ta dem for oss og lese dem som Guds Ord; hvilket vi i British Israel World Federation alltid har påstått de var.

HVA VI LÆRER

Det kan her være riktig å gi et ganske kort resumé av hva vår lære i virkeligheten går ut på, og likeledes trekke fram de viktigste punkter i den kritikk som har vært rettet mot vår lære.

For det første, hva lærer vi?

At vår tids keltisk-saksiske folkeslag har sitt utspring i det Nordre Hus av Israel, det er de keltisk-saksiske folk. Det er ukorrekt å si at vi lærer at det bare er det britiske folk som stammer fra dette oppkomme. I følge Canon Campbell benekter vi at skandinavernene og andre folk på kontinentet har noe å gjøre med de løfter som er gitt Israel. Dette er ikke sant; han er nøyaktig underrettet om saken. Vi lærer at de keltisk-saksiske folk — d. v. s. folket på disse øyer, folkeslagene i de britiske oversjøiske besittelser, i Amerikas forente stater (vi skal straks si et par ord om disses blandede nasjonalitet), de skandinaviske folk i Norge og Sverige, folkene i Holland, Belgia og Danmark, folkeslag i visse deler av Frankrike, særlig Bretagne, noen folk i Italia, kort sagt: folk ut over hele Europa — alle disse stammer fra det Nordre Hus av Israel som ble tatt i fangenskap av den assyriske krigsmakt. (Side 59—63.)

Vi lærer at det britiske samveide er den største enkelte

enhet, under én trone, av disse keltisk-saksiske folk. Vi sier at de ble deportert fra sitt eget land. Vi sier at de ikke vendte tilbake til det. Vi sier at de tvertimot vandret mot vest, men ikke nødvendigvis alle sammen. Vi sier at noen av dem dro gjennom Skytia, tversover Europa, og besatte Spania for en tid. Endelig sier vi at disse øyer som vi selv bor på ble befolket av noen av dem. Vi påstår at alt dette er forutsagt i Bibelen, og at disse begivenheter kom til å finne sted nøyaktig som det var forutsagt at de skulle.

DR. CAMPBELLS PÅSTANDER

I Canon Campbells forelesning, som jeg har lest ytterst omhyggelig, benekter han dette på følgende måter: Han sier at folket av Israels Nordre Hus ikke ble deportert, med unntagelse av 27.000 under Sargon. Han sier at de fleste av dem smeltet sammen med det Søndre Hus og regnes som jøder i dag. Han sier at angelsaksene er av germansk opprinnelse og at kelterne var her lenge før nevnte deportasjon fant sted. At de således er to rasemessig helt forskjellige elementer. Han sier at vi er en meget blandet rase, likesom befolkningen i Amerikas forente stater. Han slår også fast at israelittene var semitter; likeledes at de var en blanding av hittitter, moabitter, amoritter og filistre, og at dette nå er fullstendig bevist. Han sier at skyterne var mongoler og derfor ikke israeliter. Han påstår at Israel ikke kunne glemme sin opprinnelse, sitt språk eller sin religion og heller ikke forandre sine trekk; at de kjente profetene og umulig kunne ha glemt dem. At de skriver fra høyre til venstre, og vi ikke, og at engelsk ikke har noe som helst slektskap med hebraisk. At normannene var Europas utskudd; at assyrerne var semitter og at Israel ble absorbert av dem, at de lever i Asia og nå er hovedsakelig muhammedanere. Han sier at «dette er så sikkert som noe kan være i denne verden».

Vi kan ikke her avholde oss fra å bemerke at Canon Campbell framsetter disse omfattende forsikringer uten å by på en eneste antydning av bevis. Ingen av hans utsagn blir dokumentert. Med all rimelig respekt for hans lærdom, er vi dog ikke innstillet på å akseptere hans ord uten videre i disse saker — særlig da de direkte motsier klare og endelige utsagn i Bibelen. I vår imøtegåelse av disse forsikringer på de følgende sider har vi bilagt hver enkelt av våre påstander med nøyaktige henvis-

ninger; vi anser dette som den eneste tilfredsstillende måte å føre en argumentasjon som denne på.

Dr. Campbell anklager oss for å lære og predike nepotisme. Han sier at vår lære er det samme som, eller meget lik Hitlerisme! Han kaller den også et farlig kjetteri; og endelig erklarer han at Kirken er Israel, og at der ikke finnes noe annet Israel i vår tid. Dette resumerer alle hovedpunktene i hans kritikk av vår lære.

For nå å begynne, så er ikke Canon Campbell den rette til å opplyse noen som helst om hva vår lære er. Det er en meget lett sak — om det ellers går an — å stille opp en stråmann og slå ham ned igjen; men hvis Canon Campbell — eller dr. Dimont, dr. Goudge eller andre som føler seg i motstrid med oss — virkelig ønsket å kritisere vår lære, hvorfor kommer de da ikke til oss selv i vårt hovedkvarter? Vi — og ingen andre — er de folk som burde finnes skyldige i villfarelsene. Hvis vi forgifter sannhetens strøm og gjør den uklar og mudret, så tjener det ikke noe godt formål å piske strømmen opp — det vil bare gjøre den mere mudret. Det eneste riktige er å gå direkte til kilden og forsøke å rense oppkommet. Våre dører er alltid åpne. Vi ville heller enn gjerne ta i mot alle dem som er uenige med oss og tale vennlig med dem om sakene — gjerne privat, om de ønsker det. Nikodemus kom om natten fordi han ikke ønsket å bli sett, og hvis noen av vår Kirkes øverste ville føle seg bedre til mote ved å følge Nicodemus' eksempel, er vi helt rede til å motta dem og utdebattere disse ting med dem på en vennlig og høflig måte som ellers mellom gentlemen. De ville da stå bedre når det gjaldt å uttale seg om hva vi lærer og tror. Men når noen skriver en bok, holder en preken eller gir en forelesning, og begynner med å si at de vil forklare hva det er vi lærer — uten så meget som å spørre oss om de gjengir oss korrekt — da synes vi det smaker nokså meget av dristighet, bortsett fra at vedkommende setter seg selv i en uheldig og muligens latterlig stilling. Det er ikke tvil om at dr. Campbell selv trodde at han visste hva vi lærte; men det gjenstår som en kjensgjerning at han i høy grad er blitt feilaktig underrettet om denne sak, hvilket de følgende sider vil vise.

Canon Campbell beklager seg over akkurat det samme med hensyn til sin egen polemikk angående «Den nye teologi»; i forordet til denne boken sier han nemlig, nokså ettertenksomt: «Denne polemikk som ennå ikke er slutt, har vært rik på alle

slags misforståelser, og en stor del av den kritikk som har vært rettet mot min lære har utelukkende skyldtes en misforstått oppfatning av hva denne egentlig er.» Dette er nøyaktig det samme som gjelder en god del av Campbells kritikk av vår lære.

HVOR ER ISRAELS FOLK I DAG?

La oss se på hans første påstand: at vi innskrenker vel-signelsene til Israel til bare å gjelde vårt eget folk, U.S.A. «samt ganske få andre folk», og at vi utelukker skandinaven. Nå vil tilfellet, at undertegnede bl.a. er utenrikssekretær for British-Israel World Federation, og så sent som i denne uken overvar han et møte av den britiske avdeling av dette selskaps verdensråd. Årsaken til at der således holdes møte av den britiske avdeling av verdensrådet er at der finnes nasjonale enheter innenfor det som vi kaller British Israel World Federation — men som i U.S.A. kalles Anglo-Israel-World Federation, og har lignende navn i andre land. Dette er ikke alene tilfellet i England, men også i hver eneste av våre kolonier, i U.S.A. så vel som i flere andre land. Disse nasjonale avdelinger har utnevnt delegerte til et verdensråd, og vi holdt nå et møte for den britiske avdeling av dette verdensråd. Fra dette møte var det nødvendig å sende ut 14 kopier av protokollen til de forskjellige delegerte, hvilket skulle være nok til å vise at vi ikke er den snevre, eksklusive, sjåvinistiske gruppe som vi i blant blir regnet for å være.

DEPORTASJONENE

Nøklen til hele striden er følgende spørsmål: Gikk folkene fra det Nordre Hus, som besto av de ti stammer, tapt — eller gjorde de det ikke? Våre motstandere sier at de gikk aldri tapt. Vi sier at de gjorde; hvis de ikke liker ordet «tapt», skal vi gjerne i stedet bruke ordet «deportert», men etter vår mening er det ikke av større betydning hva man kaller det. Vi skal nå føre bevis for at de ble deportert.

Først av alt går vi til vår Bibel, til det Gamle Testamente. Dette liker naturligvis ikke modernistene, fordi de ikke anerkjenner Det gamle Testaments autoritet — men vi kan ikke la oss binde av deres særlige fordommer. Vi anerkjenner Det

gamle Testamentes autoritet og trenger derfor ikke noen unnskyldning for å henvise til det.

I Annen Kongebok 15, 29, og likeledes i Første Krønikebok 5, 26, har vi beretningen om den første invasjon (med påfølgende deportering) av det Nordre Kongerikes territorium. Prøv å se for Dem kartet av Palestina, med Genesaret Sjø øverst, og Jordans elv som kommer ned derfra. De fleste av stammene var bosatt på vestsiden av Jordan; på østsiden, i det som nå kalles Transjordania, bodde de to og en halv stamme, nemlig Ruben, Gad og det halve av Manasse. Den første invasjonsbølge av den assyriske krigsmakt kom til den transjordanske del av landet*), og det er den første del av det Nordlige Kongerike som ble ført bort i fangenskap. Assyrerne trengte samtidig over elven og foretok invasjon hos Naphtali stamme. Denne første invasjon ble foretatt av Tiglath-Pileser III og er omtalt i de avsnitt som det er henvist til ovenfor. (Side 63.)

Den annen invasjon var langt den grusomste og medførte deportasjon av det vesentlige av befolkningen. Den ble begynt av Salmaneser V*) som også, på et senere tidspunkt, var hersker over det assyriske keiserdømme, og ble fullført av Sargon. Beretningen kan finnes i Annen Kongebok 17. Canon Campbell sier at der ikke fant sted noen deportasjon med unntakelse av 27.000 mennesker som ble fjernet av Sargon, og han sier at dette er omtalt i Esaias 7. Men der finnes faktisk ingen omtale av Sargon i Esaias 7. kapitel. Der finnes i dette kapitel en profeti som går ut på at Efraims makt innen en viss tid — tre snese år — skulle bli brutt, og Canon Campbell hadde uten tvil rett i å anta at denne profeti hentyder til en eller annen av disse deportasjonene. Det var imidlertid ikke deportasjonen under Sargon som for alvor ødela det Nordre Hus; det var den annen deportasjon, under Salmaneser, som forårsaket dette, hvilket vi skal se når vi studerer beretningen i attende vers av det kapitel som sier at «ingen ble etterlatt uten Juda stamme alene». Det er hva Bibelen erklærer. Hele resten av det Nordre Hus ble deportert ved denne annen invasjon, i tillegg til dem som tidligere var blitt tatt fra østsiden av elven; og hele folket ble fjernet, ikke bare adelen eller militæret, som mr. Campbell påstår. Endelig sier Bibelen, i vers 25, at denne tingenes tilstand fortsetter «inntil denne dag»

*) Se Esaias 9, 1.

*) B. M. Guide, 1932, s. 254.

Ved avslutningen av disse forskjellige operasjoner kunne der således ikke ha vært mange folk igjen i det Nordre Kongerike. «Juda stamme» sikter uten tvil til det Sydlige Kongerike som besto av Juda, Benjamin og Levi, og hvis hovedstad var Jerusalem. Samaria var det Nordre Kongerikes hovedstad. Noen av folkene kan ha vært borttreist, og andre kan ha skjult seg på den tid invasjonen fant sted; antagelig er en rest av dem vendt tilbake til sine hjem i de nærmest påfølgende år. Så følger den tredje deportasjon; dette var, som mr. Campbell riktig sier det, under Sargon, likeledes av Assyria. Det antall som han bortførte, var ca. 27.000.

Det er vanskelig å forstå hvorfor Canon Campbell skal henlede oppmerksomheten på den tredje og minste deportasjon, uten å nevne noen ting om den første og annen — av hvilke den annen var langt den største. Den enkle kjennsgjerning er at Bibelen beretter om disse tre deportasjoner, og hvis han aksepterer den tredje og minste, hvorfor gjør han da ikke det samme med de to foregående? La oss nå se på hva minnesmerker har å si om disse. Der er en bok som anbefales av autoritetene ved British Museum, den heter «Assyriske og babyloniske oldtidsskrifter». Den utkom i 1926 og er skrevet av Daniel David Luckenbill, professor i semittiske språk og litteratur ved universitetet i Chicago. Boken hører til en serie «Oldtidsskrifter», hvis hovedredaktør er professor J. H. Breasted. I denne bok er oversatt en inskripsjon av Tiglath-Pileser III, omhandlende den første deportasjon, nevnt i annen Kongebok — som på denne måten blir bekreftet. Dette er hva den assyriske inskripsjon sier, i henhold til Luckenbill, 1. del paragr. 815, s. 292:

«byene i . . . Cala'za, Ablakka, som ligger på grensen til Bit-Humria (Omri's Hus, Israel) . . . Naphtali's vidstrakte land, brakte jeg i sin helhet innenfor Assyrias grenser. Min embetsmann satte jeg over dem som statholder . . . »

I paragraf 816 leser vi videre:

«Bit-Humrias Land . . . alle dets folk tillike med disses gods og eiendeler bortførte jeg til Assyria. Pakaha, deres konge, avsatte de, og jeg satte Ausi' over dem som konge. Ti talenter av gull, og ti talenter av sølv mottok jeg fra dem som tributt og førte til Assyria.»

Vi bemerker at Luckenbill (under Breasteds redaksjon) oversetter Bit-Humria til «Omri's Hus, Israel».

Vi bemerker også følgende viktige enkeltheter i beretningen: — Alle folk ble deportert, ikke bare krigerstanden og adelen, som antydtes av dr. Campbell. Kongenes navn er gjengitt i den assyriske form som Pakaha og Ausi'; det er tydeligvis de samme som i Bibelen heter Pekah og Hoseas, hvorved også denne særlige invasjon blir identifisert.

Således har vi først en beretning i Bibelen om at denne begivenhet fant sted; dertil har vi i British Museum enten selve stenen med innskriften — eller en avbildning av stenen, der den står i et annet museum. Videre finnes her en oversettelse av innskriften som er foretatt av disse framragende lærde og som gir en absolutt bekreftelse av beretningen slik den finnes i Guds Ord.

La oss nå se på den annen og større deportasjon, den som er omtalt i Annen Kongebok 17, hvor det sies at ingen ble etterlatt uten Juda Stamme alene. Det er sant at Salmaneser ikke etterlot seg noen innskrift omhandlende dette felttog, av den simple grunn at han ikke fikk oppleve enden på det. Sayce opplyser (*Assyria, its Princes, Priests and People*, s. 48) at han døde, eller ble myrdet, i 722 f.Kr.

Josephus har noe å si med hensyn til denne annen deportasjon, som er vel verd å lese. Jeg anfører det følgende fra en bok, «*Israel's Racial Origin and Migrations*», av brigade-general W. H. Fasken, C. B., som heri har sitert Josephus' «*Oldtidslevninger*», bok 9, kap. 13 avsnitt 14, hvor «*Historiens Fader*» beretter:

«Denne erobring viste seg å være fullstendig ødeleggende for Israels kongerike, idet Hoseas ble tatt til fange og hans undersåtter overflyttet til Media i Persia; de ble erstattet med folk som Salmaneser lot fjerne fra grensene av Chuthah, en elv i Persia, for at de kunne bosette seg i Samarias land.»

Og dog forteller dr. Campbell oss at der ikke fant sted noen deportasjon utover at ca. 27.000 personer ble bortført!

Vi kommer nå til Sargon II's deportasjon av omkr. 27.000 mennesker*). Som det er blitt framholdt er dette bare en ganske liten del av hele historien. Her finnes innskriften også hos Luckenbill, så vel som i «*Assyria, its Princes, Priests and People*» av A. H. Sayce, den avdøde professor i Assyriologi ved Oxford, s. 178 i utgaven av 1926.

*) Se appendiks C.

«(I begynnelsen av min regjeringstid) inntok jeg byen Samaria, jeg tok . . . 27.280 av dens innbyggere til fange og førte dem bort; femti stridsvogner tok jeg fra dem (så vel som resten av deres gods); jeg satte min stattholder over dem og påla dem tributt og skatter likesom assyrerne.»

«(Sargon), beseirer av Thamudittene, Ibadittene, Marsimanittene, og Khapayanene; resten av disse ble av ham ført bort til midten av landet Beth-Omri.»

Dette vil si Omri's Hus, således kalt etter Omri, som innførte sine egne lover i steden for Herrens Lov i det Nordre Kongerike.

Dette er tilstrekkelig til å vise at vi bare forkynner sannheten når vi sier at det Nordre Hus, bestående av ti stammer ble bortført (Uansett hva Canon Dimont, dr. Goudge og dr. Campbell mener). De er feilaktig informert hvis de tror at det ikke ble deportert, og de villeder sine lesere når de lærer dette.

ANTALLENE AV DE DEPORTERTE

La oss nå se på antallene av dem som ble deportert. Vi ser at de anførte innskrifter har slått fast at det var hele det Nordre Kongerike som til sin tid ble bortført. Bibelen sier at ingen ble etterlatt uten det Sydlige Kongerike med Juda stamme alene. Det Nordre Kongerike besto av ti stammer. Går vi tilbake til Davids tid, noen hundre år før deportasjonen, finner vi i Annen Samuels Bok, 24, 9, en oppregning av befolkningen i Israels Nordre Kongerike så vel som av Judas Sydlige Kongerike. David ga ordre til en folketelling, og vi lærer at der i det Nordre Kongerike — Israel — var 800.000 menn som «bar sverdet». D.v.s. 800.000 menn i militær alder. Hva er så den militære alder? Vi leser i 4. Mosebok, 1, 3, at enhver ung mann fra 20 år og oppetter skulle bære våpen for herskeren. Derfor omfatter dette antall av 800.000 menn som bar sverdet, ikke noen menn eller gutter under 20 år, og naturligvis heller ikke noen kvinner eller barn. Så er det spørsmål om aldersgrensen; gamle menn på 70 eller mer kunne ikke bære sverd. Der er ikke i Bibelen anført noen aldersgrense for militærtjeneste; men hvis vi ser på tjenesteregulene for de levittiske bærere, hvis arbeid det var å bære de forskjellige deler av tabernaklet når de var på reise, finner vi at de skulle fritas for denne tjeneste ved femti-års alderen. (4. Mosebok, 4, 3). Disse hadde det arbeid å bære tunge byrder, og tjenesteplikten begynte ikke før ved

tredve-års alderen. Som vi har sett begynte den militære tjenesteplikt ti år tidligere, og sannsynligvis varte den ti år lenger; aldersgrensene blir da henholdsvis tyve og seksti år. Nå var der på Davids tid 800.000 militærpliktige menn i alderen fra tyve til antagelig seksti år. Der må ha vært et stort antall mennesker under den alder — kvinner, barn og menn under tyve. Der må likeledes ha vært et anselig antall over den alder — kvinner og menn over seksti. Vi vil imidlertid gå ut fra de 800.000. Polygami var en lovlig institusjon på den tid. Det er ikke unaturlig å anta at hver av disse menn i sine beste år — mellom tyve og seksti — hadde, la oss si, to hustruer — sannsynligvis hadde de fler, men vi vil ikke regne med mer enn to hustruer for hver av dem, slik at vårt overslag ikke skal forekomme urimelig. Det er da heller ikke å strekke grensene for våre forestillinger for vidt å anta at de hadde ett barn med hver av sine hustruer. Går vi med på det vil vi ha en enhet av fem for hver familie: mannen, hans to hustruer og to barn. Det kan ikke være noen overdreven bedømmelse, når alt tas i betraktning. Når vi regner med fem medlemmer av hver familie, og der var 800.000 kampdyktige menn i Israels Nordre Hus, så får vi $800.000 \times 5 = 4.000.000$ som altså svarer til antallet av 800.000 menn i militæralder. Legg dertil alle under militæralder samt alle over denne, så vel som en del av Levi stamme som ikke er innbefattet i de ovennevnte tall; husk så på at denne opptelling ble foretatt hundrer av år før de deportasjoner som vi har beskjeftiget oss med, og ta hensyn til den normale befolkningstilvekst gjennom flere århundrer (til tross for tap under krig), og døm derpå om hvorvidt dr. Campbell forteller oss den hele sannhet når han forsikrer oss om at ikke fler enn 27.000 ble deportert fra det Nordre Hus! Jeg tror ethvert oppriktig menneske vil være enig i at en slik påstand er grovt misvisende *).

VITNESBYRD FRA JØDISKE KILDER

La oss nå se på de vitnesbyrd om disse ting som finnes i jødiske kilder. Disse burde jo, framfor noen, vite beskjed. I «Jewish Encyclopædia», siste utgave bind VI, s. 664 og følgende leser vi:

*) Se «The Assyrian Invasions and Deportations of Israel» (Governant Publishing Co., Ltd.).

«I 733 ble både Damaskus og Samaria erobret av Assyrerne som annekterte hele Israel nord for Jezreel».

Der har vi atter en bekreftelse av vår lære om de ti tapte stammer.

I en daglig bønnebok for De forenede hebraiske menigheter, autorisert av overrabbi dr. Adler, og hvis 14. utgave ble autorisert av overrabbi d. Hertz som etterfulgte ham, finner vi at de daglig ber for «våre landsforviste» (s.70) og likeledes at en annen bønn henviser til «de av våre brødre som gikk tapt i Assyrias land» (s.253). Dette siterer vi for å vise at de jødiske autoriteter bekrefter vår påstand om at det Nordre Hus gikk tapt, og at de således er med oss i vår opposisjon mot den påstand at det aldri gikk tapt.

«Jewish Encyklopædia» erklærer i artikkelen: Stammer, ti tapte (bind XII, s. 249):

«Hvis de ti stammer er forsvunnet, ville den bokstavelige oppfyllelse av profetiene være umulig. Hvis de ikke er forsvunnet må de øyensynlig eksistere under et annet navn.»

Det kan anføres ennå et sitat, fra The Jewish Quarterly Review, som erklærer at de gikk tapt:

«Jødernes historie kan følges uten vanskelighet . . . opp til idag. Om israelittene vet man imidlertid intet autentisk etter at de ble flyttet fra sitt fedreland til Halah og Habor . . . og de mediske byer. Fra begynnelsen av sitt fangenskap synes de å være forsvunnet fra all menneskelig kunnskap.» (J. Q. R. juli 1903, s. 106, ff.)

Disse sitater støtter alle våre påstander om at de ti stammer ble deportert og at de ikke er smeltet sammen med det nåværende Sydlige Hus, kjent som vår tids jøder. Dr. Dimont, dr. Goudge og dr. Campbell sier at en slik sammensmeltning fant sted, men disse jødiske autoriteter sier selv at det ikke var tilfelle, og Bibelen konstaterer helt definitivt det samme.

BREV FRA OVERRABBIEN

Her er et utdrag av et brev som ble skrevet til oss av overrabbi i 1918. Når jeg sier til oss, mener jeg at det ble skrevet til vår representant, the Rev. Merton Smith, som hadde skrevet og spurt spesielt om israelittene var blitt assimilert av jødene eller ikke. Her er overrabbiens svar, datert 18. november 1918:

Overrabbiens Kontor.

I besvarelse av Deres brev av 15. ds., har overrabbiens bedt meg meddele følgende:

De folk som i nåtiden er kjent som jøder er etterkommere etter Juda og Benjamins stammer, samt et visst antall etterkommere etter Levi stamme. (Dette er nøyaktig hva vi alltid har lært.)

«Så vidt man vet er der ikke noen ytterligere tilblanning av andre stammer». (Dette er en direkte motsigelse av hva dr. Campbell påstår er tilfelle.)

Og til sist:

«Vi ser hen til en dag i framtiden hvor alle stammene kan samles.»

Dette er et bevis på at jødene selv ikke anser stammene for å være blitt samlet, slik som det så ofte blir påstått av våre motstandere.

Josephus har dette å si:

« . . . hele Israels folk forble i dette land (hinsides Eufrat), hvorfor der kun er to stammer i Asia og Europa som er underlagt romerne, mens de ti stammer inntil nå befinner seg hinsides Eufrat, utgjørende en umåtelig mengde hvis antall ikke kan gjøres opp.»

Dette står i Josephus' «Oldtidslevninger», bok XI, kap. 5, 2. avsnitt. Og han fortsetter å konstatere (kap. 4, avsnitt 3, og kap. 5, avsn. 4) at bare medlemmer av Juda, Benjamin og Levi vendte tilbake fra Babylon til Jerusalem i Ezras tid. Våre motstandere prøver så ofte å få det til at de andre stammer vendte tilbake til Jerusalem på den tid. Dette er faktisk en av de påstander som dr. Campbell framsetter.

Endelig er det vitnesbyrdene fra «Benjamin ben Jonah», s. 140 ff, skrevet av Benjamin av Tudella i 1734 e. Kr. Han sier at det finnes mange beretninger blant jødene om de ti stammer av Israel. Noen av stammene «lever i stor makt. De regjeres av en konge av Salomos ætt. De er ikke underlagt hedningene, og deres antall er over all beregning.»

I lyset av de ovennevnte vitnesbyrd er det klart at vår kritikers spekulasjoner angående sammensmeltningen av de to Hus bevislig er uten holdepunkt i virkeligheten.

ANGELSAKSERE OG KELTER

Vi skal nu undersøke påstanden om at angelsaksere er av germansk opprinnelse, og at kelterne var her lenge før disse og dessuten er av en annen rase.

For å behandle dette spørsmål er det nødvendig først å gjøre én ting klar. Vi lærer at da disse deporterte stammer endelig unnsnapp fra sine assyriske erobrere, reiste hovedparten av dem mot v e s t . Imidlertid sier våre motstandere at der ikke skjedde noe i den retning, men at de vendte tilbake og sluttet seg sammen med de andre, hvorfor de nå er kjent som vår tids jøder. Her er et utdrag av «Early Men» av Sir Arthur Keith, M.D., F.R.S.; i artikler «Human Races, Past and Present» står der s. 50:

«Det fjerde og mest bemerkelsesverdige av den menneskelige utviklings fire hovedsentrer strakte seg tvers over den gamle verden, begynnende med Afganistan og den Arabiske Halvøy i øst (nøyaktig det sted hvor Josephus og andre etterlater Israelittene), og endende i vest med Irland og Shetlandsøyene» (den parentetiske bemerkning er vår).

Vi lærer således at det fra det nevnte land fant sted en utvandring mot v e s t som åpenbart, ifølge Sir Arthur Keith, stanset på Irland og Shetlandsøyene.

La oss nå vende oss mot den påstand at vi som bor på øyene her (England, o.a.) er av lav-germansk herkomst. Vi lærer at vi ikke er det. Vi kan anføre et par uttalelser angående dette. Først et sitat av Sir Arthur Keith fra *Weekly Graphic*, 4. desember 1915; det kan altså være rimelig å huske på at det er skrevet under krigen:

«Det kan ikke nektes at britene og tyskerne, ut fra antropologens synspunkt, hører til motsatte europeiske typer.»

Det er riktig at dette ble skrevet under krigen; men vi kan med sikkerhet gå ut fra at en mann av Sir Arthur Keiths overlegenhet og rettskaffenhet ikke kommer med en slik uttalelse bare fordi vårt land var i krig med et annet land.

For det annet sier Sir James Yoxall, ifølge Pritchett i «The Enduring Empire of the British»:

«Tyskerne hadde egentlig ikke noe felles navn før de i det 11. århundre begynte å bli kjent som de Deutsche.

Den skandinaviske, danske og engelske rase har aldri tilhørt de Deutsche». Dette er overbevisende for hans vedkommende men vi vil gå enda litt videre.

Vi kommer da til å slå to fluer i ett smekk. Jeg skal prøve

å bevise at angelsakserne ikke er av germansk opprinnelse og samtidig gjendrive dr. Campbells påstand om at kelterne, som var her lenge før disse, var av en annen rase. Vi vet at de var her lenge før. Vi benekter det ikke, men vil forklare det. Der var bølger av israelitisk kolonisasjon lenge før hoved-deportasjonen — bosettelser på den spanske halvøy, i Bretagne, Cornwall, Wales, Irland og Skottland — altsammen lenge før den store deportasjon da 10-stamme-israelitene endelig flyktet ut av Assyria og kom til sin forutbestemte plass på disse øyer i vest. Her kom de ikke til fremmede, men til slekt og venner. Men hva vi må bevise er at angelsakserne og kelterne ikke er av forskjellig herkomst, som dr. Campbell fastholder. Hør hva professor Huxley har å si. I en artikkel: «We Europeans» i *Sunday Times* for 7. oktober 1935 siterer Sir Arthur Keith Huxley, som skrev følgende i 1870:

«Hvis mine ord i et vitenskapelig anliggende blir tillagt betydning av noen mann med politisk makt, ber jeg vedkommende tro at argumentene angående forskjellen mellom angelsaksere og keltere er ren svindel og selvbedrag».

Videre kan vi henvise til «Early Man, His Origin, Development and Culture» av G. Elliot Smith, M.D., F.R.S., Sir Arthur Keith, M.D., F.R.S., F. G. Parsons, D.Sc., F.R.C.S., F.S.A. og andre. Boken kom ut i 1931, og i artikkelen «The History of the Modern Englishman» av professor P. G. Parsons leser vi side 77:

«Angelsakserne var, som vi har sett, en bølge av de skandinaviske nordboer, senere enn kelterne. Sannsynligvis hadde de ikke forlatt sine skandinaviske stammefolk særlig lenge før de kommer her, ettersom deres guder Thunor og Woden, hadde identiske attributter og nesten de samme navn som de nordiske guder Thor og Odin. Kanskje vi en dag blir i stand til å finne noen forskjell mellom hodeskallene av anglere saksere og jyder, men inntil nå har dette vist seg å være helt umulig for meg. Alt jeg kan si er at det er et meget nært slektskap mellom disse nordiske stammer.»

Dette er en moderne forsker og lærds vitnesbyrd om at angelsakserne og kelterne ikke er av forskjellig herkomst; han kan ikke finne noen forskjell i deres hodeskaller, og alt han kan si er at de er i nær slekt med hverandre. Men vi kan framsette vitnesbyrd som er enda mere definitive i denne sak.

I «The Origin of the British Nation» sier Freeman, Regius Professor i historie ved Oxford:

«Stamme etter stamme, omfattende saksere, jyder og frisere, strømmet over havet for å stifte nye hjem på den Britiske øy. Slik grodde den engelske nasjon opp — en nasjon dannet ved forening av forskjellige stammer av samme herkomst».

Her er atter en definitiv konstatering av at de folk som var våre forfedre her på øyene, alle er av en og samme herkomst.

Vi går litt videre og finner at Huxley, i «Racial Origin», sier følgende:

«Invasjonen av sakserne, goterne, danskene og nordmennene forandret språket i England, men tilførte ikke noe nytt fysisk element. Derfor burde vi ikke snakke mer om keltere og saksere, for de er ett og det samme. Jeg lar aldri en anledning gå fra meg til å luke opp den falske forestilling at keltere og saksere er forskjellige raser.»

La oss nu høre et vitneutsagn fra en utenlandsk antropolog og historiker. Det går ikke an at vi alltid holder oss eksklusivt til våre egne, vi må også vite hva andre mener om oss. Her er et utdrag av den kjente tyske etnolog, professor Gunthers «Racial Elements and European History», s. 228 og 229:

«Den rasemessige sammensetning av England bør omtales særskilt ettersom den alminnelige mening om det engelske folk er at dets karakter skyldes en utstrakt blanding av raser . . . Uansett hvilke folkeslag eller hvilke enkelte vikingebønder som kan ha betrådt den engelske jord — keltere, anglere, jyder, danske, norske og islandske vikinger, normanner — det var alltid helt overveiende nordiske folk . . . Engelsk historie er rik på bevegelser av folkeslag; når det gjelder bevegelser av raser har den lite å oppvise».

Her har vi igjen en komplett rettferdiggjørelse av vår innstilling — og en blank avvisning av våre motstanderes.

La meg framlegge ennå et bidrag vedrørende den antropologiske fase før vi går over til en annen type vitnesbyrd. Dette bidrag skyldes en så framstående autoritet, at det alene derfor ikke bør utelates. Det er et utdrag av «Nationality and Race from an Anthropologist's Point of View», av Sir Arthur Keith, og det var hans Robert Boyle Forelesning som han i

1919 holdt for Oxford University Junior Scientific Club. Han ville ikke ha holdt en forelesning for en slik forsamling uten først å ha veiet hvert eneste ord. — Først har han en interessant bemerkning om den franske befolkning i Kanada:

«De franske kanadiere forfedre begynte å slå seg ned i provinsen Quebec tidlig i det 17. århundre, omkring 150 år før den kanadiske «nasjonalmølle» var satt igang av engelskmenn. De franske nybyggere gikk aldri gjennom denne møllen. De kom for størsteparten fra det nordvestlige Frankrike, og skjønt de talte et annet språk, antok en annen religion og fulgte andre skikker, var de dog med hensyn til rase ikke vesensforskjellige fra de engelske grunnleggere av Kanada.» (s. 107.)

Dette forklarer hvorfor de har vært istand til å finne seg så lykkelig til rette i sitt nye hjem. Selv idag er Valisere utmerket istand til å forstå språket i Bretagne — og vice versa.

Han går detter over til å tale om oss på disse øyer, s. 22—26:

«Hva er den fysiske forskjell mellom en kelter og en sakser? Det er en sak som jeg har rettet min oppmerksomhet mot i noen år, og resultatet av mine undersøkelser skal jeg forelegge Dem så kortfattet som mulig. Blant mine tilhørere nå er det sikkert rene representanter for alle våre fire nasjonaliteter: keltere og saksere så rene som noen i landet kan man være sikker på å finne i ethvert universitetsauditorium. Men bortsett fra et lokalt trekk i tale eller vesen, kan ikke den største antropologiske ekspert skjelne en kelter fra en sakser, eller en irlender fra en skotte. Ganske visst er der visse fysiske typer som er mere framherskende i ett land enn i et annet, men jeg kjenner ikke noe legemlig eller sjelelig trekk, eller noen kombinasjon av slike trekk som vil gjøre det mulig for en ekspert, ved å betrakte grupper av universitetsstudenter, å si at denne gruppe er fra Skottland, denne fra Wales, den tredje fra Irland og den fjerde fra England. I skikkelse og hudfarge så vel som i formen av hodeskalle og ansikt har nøyaktige undersøkelser bare avslørt høyst ubetydelige nasjonale forskjeller. Dessuten kjenner vi meget godt de fysiske trekk av de saksiske pionerer som ble herrer over England og dominerte de skotske lavland. Det er blitt undersøkt snesevis av deres gravplasser, men det er ikke på formen av hodeskallene og styrken av knoklene vi kjenner at vi har å gjøre med graver av old-

tidens saksere — men på de redskaper og husgeråd som ble begravet sammen med dem. Hva angår formen av hodeskaller eller knokler tror jeg ikke en erfaren kraniolog kunne skjelve skallene og benene som er funnet i en gammel saksisk gravplass i Surrey, fra restene i en keltisk grav i Connemare — så like er de keltiske og saksiske typer. Hvis vi iførte en gruppe fiskere fra Norfolk-kysten og en annen fra Connaught-kysten samme klesdrakten, tror jeg ikke der finnes en antropolog i Europa som ved inspeksjon alene kunne skjelve den irske gruppe fra den engelske. Fra det fysiske synspunkt er keltere og saksere ett; hva som enn kan være kilden til deres gjensidige motvilje, så ligger den i all fall ikke i noen raseforskjell. Det blir ofte sagt at vi briter er en blandet og bastardaktig samling av typer og raser; sannheten om de britiske øyers beboere er at de med hensyn til fysisk type er den mest ensartede av alle de store europeiske nasjonaliteter.

«Det som jeg nettopp har slått fast, at britene i virkeligheten er et ensartet folk, synes helt og holdent i motstrid med historiens lære. Her skal jeg imidlertid forklare en uoverensstemmelse som i sitt vesen bare er overflatisk. Vår skrevne historie begynner med den romerske invasjon og okkupasjonen av Britannia; det var her tale om en «okkupasjon» eller «innplantning», ikke om en virkelig kolonisering. På den annen side resulterte de saksiske og danske invasjoner i en vidtspredt og ekte kolonisering av Britannia. Den normanniske invasjon hadde på sin side karakter av en innplantning. Der har også til forskjellige tider vært flokker emmigranter som søkte tilflukt her. Vi har de mest positive vitnesbyrd om at invasjons- og kolonisasjons-prosessen hadde vært igang lenge før begynnelsen av vår skrevne historie. Ved alle disse invasjoner — historiske så vel som forhistoriske — ble der, med én viktig unntakelse, — ikke tilført de britiske øyer noe nytt eller fremmed raseelement. . . .

«Vi ser således hvorfor der bare kan være liten forskjell mellom keltere og saksere. Den første var en tidligere, den annen en meget senere bølge av samme folkerase. Men hver for seg brakte bølgene med seg sin egen språkform og sin egen stammeånd».

BEVISMATERIALET FRA HODESKALL- MALINGER

Her kan det være nyttig å si et par ord om den metoden som vitenskapsmennene av i dag bruker til å bestemme rasopprinnelse: kranialogien.

Det som foregår er at man beregner forholdet mellom lengde og bredde av den menneskelige hjerneskalle; dette forholdet betegnes som den «cefaliske indeks». Professor William Z. Ripley, som er 2. professor i sosiologi ved Massachusetts Institute of Technology og dessuten dosent i antropologi ved Columbia-universitetet i New York, skriver i sin bok, «Races of Europe», s. 31:

«Hodeformen frambyr et av de beste midler til rasebestemmelse som kjennes (se s. 37).

«Det mest bemerkelsesverdige trekk hos befolkningen på de britiske øyer er hodeformen, og særlig den ensartethet av denne som gjør seg gjeldende overalt (se s. 303)». Dette bekrefter den uttalelse av Sir Arthur Keith som er sitert ovenfor.

Professor Ripley fortsetter:

«Indeksene ligger alle mellom 77 og 79, med mulighet for unntagelser i de midtre og vestlige deler av Skottland hvor de kan gå ned til 76 (se s. 305).

«... De viser en uforanderlighet i kranietype som er enda mer påtagelig enn i Spania eller Skandinavia. Sammenlignet med de resultater som ellers er oppnådd i Sentraleuropa er de bemerkelsesverdige. Her, på de britiske øyer, er den praktisk talt den samme fra ende til annen. (s. 303).

Disse teutoniske inntrengere var alle av samme fysiske type. Vi kan neppe idag skjelve en svenske fra en danske, og heller ikke fra en innfødt fra Slesvig-Holsten eller Friesland — jydenes, anglenes og saksernes hjemstavn.» (se s. 311).

Legg merke til hva disse framragende forskeres høyst bemerkelsesverdige konstatering går ut på, nemlig at der på våre øyer er den mest forbløffende likhet i befolkningens hodeform, hvilket — i henhold til Sir Arthur Keith — «er i motstrid med vår tidligere historieundervisning». De sier at der intetsteds på det europeiske kontinent kan finnes make til ensartethet. Dette forekommer dem høyst forbausende. I Frankrike er der derimot minst tre forskjellige raser, i Belgia to, i Spania

tre eller flere, mens der i Russland er over tyve; i Tyskland er der mer enn tre, i Italia ikke mindre enn tre helt forskjellige raser. Ikke desto mindre er der på de britiske øyer bare én — vi er alle av én rase. Det er det mest bemerkelsesverdige. Men for dem som, i likhet med oss, tror at Bibelen er Guds Ord og er sann, og at han vil gjøre hva han har sagt — er dette ikke det minste forbausende. Hør hva Gud har å si om de spredte stammer fra det Nordre Hus, i Jeremias, 31,10:

«Hør Herrens ord, I folk, og forkynn det på øene langt borte og si: Han som adspredte Israel, skal samle det og vokte det, som en hyrde vokter sin hjord.»

DEN SKOTSKE UAVHENGIGHETS- ERKLÆRING

Der finnes en høyst interessant uttalelse i et gammelt skotsk dokument som bekrefter hva Sir Arthur Keith har sagt (sitert ovenfor, s. 23, eng. orig. s. 37.) om vandringsbølgen mot vest som til slutt brøt mot kystene av Irland og Shetlandsøyene. Dokumentet er fullstendig beskrevet i så vel «Acts of the Parliament of Scotland», I. bind, som i «National Manuscript of Scotland», II. del. For den alminnelige leser vil imidlertid en artikkel av R. L. Mackie i «The Scot's Magazine, april 1934. være tilstrekkelig.

Dokumentet ble utferdiget av Bernard de Linton, Kansler av Skottland, i året 1320, under Robert de Bruce's presidentskap, og var stilet til pave Johan XXII. Det framsetter årsakene til at det skotske parlament avslo å adlyde paven der var blitt bestykket av den engelske konge og hadde befalt Bruce å underkaste seg kong Edward II, som skottene nettopp tre år i forveien hadde beseiret i slaget ved Bannockburn. Hva den engelske konge forgjeves hadde prøvet å få ved våpenmakt, forsøkte han nå å oppnå ved å bestikke paven til å bannlyse Robert de Bruce og forlangte hans underkastelse.

Dokumentet er det skotske parlaments avslag på å gjøre noe sånt. Der er gjengitt en faksimile av det i begynnelsen av magasinet, og man ser her et antall av de opprinnelige segl som var festet til det. Opprinnelig bar det alle de samtidige skotske baroners segl, og alle disse navn står anført i dokumentet som nå kan sees i riksarkivet i Edinburgh, hvor det

oppbevares i en glassmontre. En av de grunner som de anfører mot å underkaste seg den engelske konge er vel verdt å bemerke:

«Vi vite, Helligste Fader og Herre, og forstå av de gamles krøniker og bøker, at blant andre berømmelige nasjoner er vår, nemlig Skotternes Nasjon, blitt utmerket med mangan hæder; hvilken, vandrende fra det større Skytia gjennom Middelhavet og Herkules' Søylar, og dvelende i Spania blant de grusomste folkestammer, kunne intetsteds bli underkuet av noget folk, hvor barbarisk det enn monne være; og kommende derfra ett tusind to hundre år efter at de var utgangen av folket Israel, erhvervet de, gjennom tallrike seire og endeløs møye, for sig selv de besiddelser i Vesten som de nu holde. . . . I deres kongerike har ett hundre og tretten konger av deres egen kongelige ætt hersket uten at fremmede har lagt sig imellom.»

Dette er en historisk erklæring, ikke av en enkelt historiker som er feilbarlig og kan ha vært på villspor, men av en konge og hele hans parlament i samlet råd, med sine embeds-segl under dokumentet som slår fast at deres forfedre kom fra det større Skytia (nøyaktig som vi fastholder), drog gjennom Middelhavet og slo seg for et langt tidsrom ned i Spania, blant de mest barbariske stammer, hvoretter de drog videre gjennom Herkules' Søylar (Gibraltar-Stredet); endelig bosatte de seg i de skotske høyland, i det landområde de besitter nå. — Det er kanskje ikke så beleilig å reise til Skottland for å se på dette dokument, og uheldigvis er tekstkopien sammen med R. L. Mackies engelske oversettelse, der som nevnt utkom i «Scot's Magazine», ikke å få på grunn av den offentlige interesse for den som ble vakt ved en omtale i *National Message* for en tid siden. Dette er beklagelig, fordi Mr. Mackies artikkel foruten å gi en oversikt over den pågjeldende periodes historie også ga den fullstendige latinske tekst så vel som den engelske oversettelse; dessuten var der en faksimile gjengivelse av selve manuskriptet.

De som er interessert i sistnevnte, kan imidlertid få se det ved å bestille et eksemplar av *National Message* for 28. desember 1935 hvor vi, ved vennlig imøtekommenhet fra redaksjonen av *Scot's Magazine*, fikk lov til å gjengi det.

SPRAKPROBLEMET

Et av de argumenter som er framsatt mot vår hebraiske opprinnelse, gjelder vårt språk, vår skrivemåte fra venstre til høyre osv. I virkeligheten kan der ikke hentes noen argumenter fra språket. Såpass mange filologer og lingvister har etterhånden sagt at språk ikke er noe virkelig bevismateriale, og rettferdigvis bør det nevnes at rektoren selv har sagt at vi ikke kan legge for meget vekt på dette. Her er en uttalelse av T. Nicholes, professor i bibel-litteratur ved Presbyterian College, Carmarthen og tillike antikvar for Wales samt president for University College of Wales; i sin bok «The Pedigree of the English People» skriver han s. 27—28, 2. utgave.

«En sammenligning mellom de forskjellige språk som på Cæsars tid ble talt i Britannia, Irland og Gallia, fører — så langt som disse språkelementer nå kan bringes på det rene — uvegerlig til den konklusjon at de stammer og «nasjoner» som talte dem, skjønt de var splittet av uenighet og vidt adskilt med hensyn til lokalitet, i alt vesentlig bestod bare av ett folk.»

Dette er hva en professor i språk ved Wales' Universitet mener, og det er tilstrekkelig til å gjendrive det omtalte argument.

Videre er dr. Campbell i motstrid med framstående autoriteter når han sier at engelsk ikke har noen likhet med hebraisk

William Tyndal, Bibelens oversetter, sa at «det engelske tungemål står det hebraiske tusen ganger nærmere enn det latinske.»

Madison Grant sier i «The Passing of the Great Race», s. 60:

«Det språk som et menneske taler behøver ikke å være annet et vitnesbyrd om at hans rase en eller annen gang fortiden har vært i kontakt med dets opprinnelige eiere enten som beseirer eller beseiret.» . . . «Det er ofte hendt at de overfalne har overført sitt eget språk og sine egne skikker til overfallsmennene.» (s. 70).

SKYTERNE

Vi kommer nu til det omstridte spørsmål om skyterne. Det er ikke riktig at vi lærer at israelittene som ble deportert fra Assyria var skytere. Intet fornuftig menneske ville påstå noe slikt

Historikerne er i det hele tatt ikke enige om hva ordet «skyter» betegner. I sin opprinnelige etymologiske betydning er det en «vandrer», og alle nomadiske vandrere-stammer kan kalles — og er muligens blitt kalt — skytere. Når således dr. Campbell sier at skytere var mongoler, har han helt rett i at n o e n skytere var mongoler; men dette utelukker ikke at andre skytere i k k e var mongoler, og vi har allerede sett at det skotske folk hevder at de stammer fra det Større Skytia og ikke betenker seg på å kunnngjøre dette faktum i en parlaments-skrivelse. Det som er det vesentlige i det skytiske spørsmålet er dette: Herodot sier at sacæneiderne var skytere; dette er det viktigste for oss. Han sier i sin 7. Bok, avsnitt 64 (Rawlinsons 1860):

«Sacæneiderne, som er skytere . . . bar buer som var særegne for sitt land, og daggertter, og likeledes stridsøkser.»

Vi skal se at Behistun-Klippen danner et viktig ledd med hensyn til dette. Darius' erklæring på Behistun-klippen er skrevet på tre dialekter — persisk, susisk og babylonisk; av disse innskrifter ser vi at skyterne, som de kalles i to av dem, kalles cimerere i den tredje innskrift. Og autoritetene ved British Museum har oversatt ordet «Sakka», som forekommer i en del av inskripsjonen, til «Skytere». (Inscription of Darius the Great at Behistun, 1907, Brit. Mus., se navne-glossaret.) Det var de folk som til slutt vandret tvers over Europa og ble adskilt i forskjellige flokker og stammer, idet de etterhvert ble kjent som jyder, anglere, saksere osv. Vanskeligheten har hele tiden vært å spore dem tilstrekkelig langt tilbake; men når ekspertene ved British Museum oversetter «Sakka» som «Skytere», følger vi oss på ganske sikker grunn når vi sier at våre forfedre kom fra Skytia. Folk får ofte navn etter det land som de har bodd i gjennom lang tid. For eksempel førte de israelitiske stammers opphold på den Spanske Halvøy, som kalles Jacobia på Chichester-kartet, til at denne ble kalt den Cimmeriske Halvøy, et navn som undertiden brukes om den ennå idag.

APOSTELEN PAULUS OG PROFETINNE ANNA

Som argument for å bevise at de deporterte israelitter vendte tilbake til Palestina og ble assmilert av jødene, bruker dr. Campbell Paulus' ord om at han var israelitt, av Benjamins

stamme, og likeledes det faktum at Anna, av Asers stamme, var tilstede ved Herrens framstilling i Templet. Man får mistanke om at den ærede doktor har moret seg med en liten spøk, og at han framsatte disse «argumenter» med et listig glimt i øyet. Han må sikkert vite at Judas Sydlige Hus bestod av tre stammer — Juda, Benjamin og Levi — samt at både Ezra, Nehemias og Josephus omhyggelig konstaterer at de som vendte tilbake til Jerusalem, bare hørte til disse stammer. Paulus' ord viser derfor bare at han var en israelitt fra det Sydlige Kongerike og har ingen som helst forbindelse med noen tilbakevenden eller annet vedrørende de ti deporterte stammer fra det Nordre Kongerike.

Men hensyn til Annas tilstedeværelse i Templet — tror dr. Campbell virkelig at denne episode beviser at de ti stammer vendte tilbake og ble smeltet sammen med det Sydlige Hus? I så fall ville jo tilstedeværelsen av en franskmann ved en gudstjenste i St. Paul's eller Chichester Cathedral være bevis på at det franske folk var utvandret til England og assimilert av det engelske folk!

DET MORALSKE ARGUMENT — NEPOTISME

Mere viktig enn noen av de hittil behandlede kritikker er kanskje de som kan betegnes som moralske argumenter eller kritikk. Dr. Campbell sier at vi preker nepotisme. Heri tar han feil og gjør oss urett. Vi lærte at Gud har kallet de angelsaksiske folk til å utføre særlige tjenester. Når vi framholder dette er vi i godt selskap, idet ærkebiskopen av York, på et C.M.S.-møte i 1933, har uttalt:

«Vi bør bestandig spørre oss selv hvilket formål Gud kan ha hatt med å betro oss så stor en innflytelse på de jordiske nasjoners anliggender».

«Når vi studerer det Britiske Imperiums geografi må vi spørre oss selv om årsaken til at så tallrike og viktige posisjoner med elementær, strategisk innflytelse over de omliggende land er lagt i britiske hender.»

«Det er aldri blitt planlagt, og er ikke resultatet av noen bevisst imperialistisk politikk, at vi, — som tilfellet er — skulle ha kontroll over de betydeligste handelssentre og, hva som i denne forbindelse er mere vesentlig, de viktigste kultursentre over så stor en del av verden. Det er sikkert et

tegn på at vi har fått et særlig kall av forsynet. Vi burde aldri ta et sådant fenomen som det Britiske Imperiums oppståen som en selvfølge^{*)}).

Dette er hva vi sier og lærer; erkebiskopen av York kan si det samme og slippe godt fra det — men hvis vi sier det, får vi høre at vi preker nepotisme. Erkebiskopen av York sier at vi har fått tildelt et særlig kall av Gud til å utføre et bestemt arbeide i verden. Hvis vi sier at vårt folk har fått et særlig kall av Gud, blir vi beskyldt for snever rasefordom. Hvilket privilegium det er å være erkebiskop! Felleslutningen er imidlertid følgende. Nepotisme er én ting, utvelgelsens rett en annen. La oss ikke begå den feil at vi benekter den Allmektiges rett til å utvelge egnede folk til å tjene Ham. Vår Herre utvalgte tolv disipler. Den Almektige Gud sa at han hadde utvalgt tolv stammer. Han valgte nasjonen Israel til å tjene, ikke til noe annet; og den ble Ham kalt Hans tjenende nasjon. Vi taler om «den hvite manns byrde»; vi erkjenner at vårt folk har vært en tjenende nasjon overfor verden. Hva vi gjør igjennom vår lære er å henlede oppmerksomheten på det faktum at de angelsaksiske folk av i dag under Guds ledelse har vært verdens tjenende folk og at de, under Guds forsyn, er bestemt til ennu mere tjeneste og nytte for verden.

Det er sikkert meget betydningsfullt at der ut over verden finnes grupper av folk som i sitt hjerte bærer et utslettelig ønske om fred, ærlig spill og rettferdighet; likeledes at der er andre folk som er blitt ødelagt og for tiden domineres av noe som synes å være en uforsonlig beslutning om å reagere — for enhver pris, og over all motstand. Legg merke til hvilke folk som er besjelet av den førstnevnte ånd, og hvilke som beherskes av den annen; vil man da finne at de fredselkende folk som arbeider for å bevare og opprettholde verdensfreden og som streber etter en rettferdig og rimelig behandling av alle klasser så vel som av minoriteter, det er de angelsaksiske folk — den tjenende nasjon **).

To andre uttalelser, som går i samme retning, er verdt å gjengi her. Den ene er av paven, og den andre av dr. H. A. Wilson, biskop i Chelmsford. Det vil i begge tilfeller bemerkes at det særlige kall til tjeneste for det Britiske Imperiums vedkommende er sterkt framhevet.

*) Side 62. Es. 41: 5, 8, 9. Es. 43: 10—12. 5. Mos. 7:7.

***) Se også tillegg B. s. 54 (s. 74 i den eng. original).

I forbindelse med jubileumsfestlighetene er følgende sitat fra **Morning Post**, 21. mai 1935, av interesse:

«Da Paven i kveld mottok britiske pilegrimmer og geistlige, lyste han sin velsignelse over Kong George, Dronning Mary og det britiske folk og ba for det Britiske Rikes fortsatte arbeid i dets «universelle misjon i sivilisasjonens og fredens tjeneste . . .»

«Videre sa Paven, idet han talte med bevegelse: 'Vi lyser en særlig velsignelse over Eders store land. Måtte det få lykke og kraft til å fullføre den universelle misjon i sivilisasjonens og fredens tjeneste som Forsynet tildelte det da det betrodde så stor en del av verden til dets styre. Vi lyser en særlig velsignelse over Eders høytelskede Monark.'»

Dr Wilson, biskop i Chelmsford, skriver følgende i **Diocesan Chronicle**, mai 1931:

«Det Britiske Imperium er i denne tid stillet overfor et antall meget ømtålige problemer. Alle kristne av vår rase er mer enn alt annet engstelige for at vårt Rike skulle bli betraktet som et mål i seg selv. Etter Guds hensikt er det bestemt til å være et redskap til å forberede og høyne verden. Vi skal i denne pinse be om at Visdommens ånd må rettlede og føre alle som er ansvarlige for vårt Verdensrikes administrasjon slik at vårt Imperium må bli et stedse mere egnet redskap i Guds hender til oppfyllelse av Hans store formål i verden. Det er høyst sannsynlig at dette formål vil gå på tvers av vår egen smak og våre egne ønsker, men Gud har visselig aldri gitt det Britiske Verdensrike til vår rase bare til dennes selvforherligelse eller egen belønning. Han ga oss det, fordi Han i sin visdom trodde at vi ville bruke det som var oss betrodd på rette måte og i full lydighet under Hans vilje.»

ANKLAGEN FOR KJETTERI

Angående det at vår lære skulle være kjettersk, så må det foregående sikkert være tilstrekkelig til å motbevise en slik anklage. Vi står inne for hver eneste artikkel i Bønneboken og holder på en fullstendig tillit og tro på Bibelen som det inspirerte Guds ord. Hvis alle våre geistlige, både i høyere embeder og lavere stillinger kunne si det samme, ville det være like fullt i kirkene som på våre møter.

Dr. Campbell siterte det sted i Galaterbrevet hvor det står at i Kristus er det hverken greker eller barbar, jøde eller hedning, træl eller fri, o.s.v. Vi er helt enig med ham. Vi vet at det er så, og hvis han tror vi benekter dette, er han grovt feilunderrettet om vår lære. Vår Herre Jesus Kristus, hans person og arbeide, er selve midtpunktet og den tapp som alt hva vi har å si beveger seg omkring. Det er helt riktig at der er inngang til Kongeriket, til den åndelige Israel, gjennom Jesus Kristus Vår Herre. Vi ville aldri drømme om å benekte det. Men apostelen Paulus sier i sitt Romerbrev noget om denne inngang. Det er en feiltagelse å tro at Kirken er Israel; dr. Campbell sammenblander disse to begreper. Folket er ett, mens Kirken er noget innenfor folket. Den har sin egen plass, sitt eget ministerium — og intet er høyere enn det; men la oss ikke begå den feil å tro at den er folket, for det er den ikke. Det er Kirkens funksjon å helliggjøre eller bringe folk i det rette forhold til Gud; det er statens funksjon å regjere. Det er ikke Kirkens funksjon å regjere; det har aldri vært det og vil aldri bli det. Strømmer av blod er blitt utgydt fordi Kirkens menn gjennom alle tider har tatt feil på dette punkt. Opprinnelig var der, som Paulus sier det i sitt brev til romerne, Israels tre, og noen av grenene — blant hvilke må være de ti stammer (det Nordre Kongerike) — ble brekket av på grunn av vantro. Da ble, alene gjennom Vår Herre Jesus Kristi fullkomne offer, veien åpnet slik at andre grener kunne podes inn. Enhver, hva enten han er barbar eller skyter, træl eller fri, mann eller kvinne, kan nu gjennom Vår Herre Jesus Kristi forsonende verk bli innpodet på Kristi Kirke og få nyte de åndelige goder ved medlemskapet i Israel. Men om sådanne sier Paulus at de er blitt tatt ut av det ville oljetre og podet inn på det gode oljetre, og at det er treet som bærer grenene, og ikke grenene treet. Om de avbrukne grener — Israels splittede folkeslag — sier Apostelen: «Gud er i stand til å pode dem inn igjen,»

«For ble du avhogget av det oljetre som er vilt av naturen, og mot naturen innpodet i et godt oljetre, hvor meget mere skal de da bli innpodet i sitt eget oljetre, disse som av naturen hører det til».

— Romerbrevet 11, 24.

Og han fortsatte med å si: «Og således skal hele Israel bli frelst,» og henviser til Pakten som er sluttet med Israels folk (Jeremias 31, 31):

Han sier også (Romerbrevet 9, 3):

«For jeg ville ønske at jeg selv var forbannet bort fra Kristus for mine brødre, mine frender etter kjødet, de som er israelitter, de som barnekåret og herligheten og paktene og lovgivningen og gudstjenesten og løftene tilhører», og Rom. 11, 12:

« . . . men er deres fall en rikdom for verden, hvor meget mere da deres fylde! »

«For er verden blitt forlikt med Gud ved deres forkastelse, hva annet vil da deres antagelse bli enn liv av døde?»

Der kan ikke være tvil om at Paulus så fram til oppfyllelsen av løftene om Israels gjenreisning — «mine frender etter kjødet» — til deres verdens-ledende og verdens-tjenende posisjon. Det er også klart, at for at dette skulle skje måtte de komme i Jesus Kristus. Dette er de angelsaksiske folk av idag ved Guds nåde blitt ledet til, og de er nå tilbake i «sitt eget oljetre»; den kjensgjerning at andre er blitt innpodet i treet og har fått sin plass der, svekker ikke innpodningen av de tidligere avbrukne grener. Begge innpodninger er den samme Kristi Kirkes verk.

Det er således mulig å være medlemmer av Kirken — og derfor også sanne israelitter - uten å nyte de materielle velsignelser som ble lovet under Israels lovformelige konstitusjon og om hvilke Kristus sa at ikke det minste grann eller tøddel skulle unnlate å oppfylles. Ta f.eks. de kristnes stilling som for nærstående lever i Tyskland; de har de åndelige velsignelser som følger av medlemskap i Kristi legeme, men de er berøvet de materielle velsignelser som er Israels rettmessige arvegods. De regjeres ikke under Israels lov som erklærer at en person må bevises å være skyldig før han kan straffes, men av noe helt motsatt. Det er ørkesløst å si at Gud ikke lover materielle velsignelser; les 28de kapitel av 5. Mosebok som gir en liste over de materielle velsignelser som «skal komme over deg og nå deg» — som følge av å ha etterlevet Israels lov. Nytelsen av disse goder er tydelig fastslått å være Guds vilje; men medlemskap av Kirken medfører dem ikke, og kan aldri medføre dem. Er de derfor uoppnåelige? Slett ikke. Vår Herre sier: «Søk først Guds rike og Hans rettferdighet, og alle disse ting skal gives Eder i tilgift.»

G U D S R I K E

Dette reiser spørsmålet: Hva er Guds Rike? Våre motstandere sier at Kirken er Guds Rike. De innrømmer at Guds Rike blir kalt Israel i Bibelen — og derfor sier de at Kirken er Israel. Dette

er bare en halv sannhet og derfor misvisende. Kirken er Kristi legeme og danner sammen med Kristus, som er legemets Hoved, Brudgommen. En Brudgom kan ikke ekte sitt eget legeme, derfor må Bruden være en annen enhet. Det er tydelig fastslått i Esaias 54, 5 og Jeremias 3, 14, at nasjonen Israel er hustruen. Først er hun beskrevet som hustru, derpå som en utro hustru, så som fraskilt og altså ingen hustru i det hele tatt; senere hører man at hun er ved å bli gjen-trolovet, i hvilket tilfelle hun blir brud, og endelig er der Lammets Bryllup, som vil være den fullkomne og uoppløselige forening mellom Brudgommen (Kristus og Kirken) og Bruden (den nasjon som er «gjort rede»).

Riket vil på denne tid ha nådd sitt endelige omfang, som er forutsagt for det i Daniel 2., og ha oppfylt «hele jorden»; der vil bare være ett rike — Guds Rike — på jorden, og kun én konge — den tilbakevendte Kristus:

«og de skal ikke mere lære hver sin neste og hver sin bror og si: Kjenn Herren! For de skal alle kjenne meg, både små og store, sier Herren; for jeg vil forlate deres misgjerning og ikke mere komme deres synd ihu».

Jeremias 31, 34.

Vi tror og lærer definitivt at Kristus vil komme til å regjere på denne jord, og sammen med apostelen Peter venter vi «nye himler og en ny jord, hvor rettferdighet bor».

Peters 2. brev 3, 13.

Vi er oppmerksom på at denne forventning står i motstrid med læren og troen hos mange moderne lærde og ledere av Kirken idag; men vi fastholder at det er de og ikke vi som har avveket fra den apostoliske tro og lære i dette spørsmål. Kjetteri er et ord som hyppig anvendes om oss, og dr. Campbell har brukt det ennå en gang. Hvis dette ord skal brukes (det er ikke valgt av oss) må vi be våre lesere avgjøre hvilken av partene det best passer på: på oss som aksepterer og tror på hver eneste av Bibelenes bøker og som holder i hevd det som Gud har sagt — det, Han kan og vil gjøre. — Eller på dem som erklærer at meget av Bibelen er myte og legende, og at med hensyn til løftene i det Gamle Testamente har «omstendighetene nu forandret seg så meget» at Gud ikke kan oppfylle dem. (Driver, Introduction Jeremiah, «Expositor's Bible».)

Er menneskelig synd og fordervelse i stand til å trosse Guds åpenbare formål? Våre motstandere sier ja; vi sier nei. Vi tror ikke at en Gud for hvem «omstendighetene» kan være for meget

er Bibelens Gud. En sådan begrenset makt svarer ikke til vårt begrep om betydningen av ordet «Pantokrator». Allmakt kan ikke begrenses av omstendigheter. Hvis Gud er Gud, må han triumfere over alle omstendigheter og kombinasjoner av omstendigheter — menneskelig fordervelighet innbefattet.

Der er følgelig en meget tydelig mangel ved den teori at Kirken er Israel, og at medlemskap i Kirken er det eneste Gudsrike som noen gang vil eksistere. Det er en del av sannheten, men ikke den hele. På den annen side ville det være like mangelfullt om vi — som våre motstandere feilaktig beskylder oss for — påsto at medlemskap i Israels Stat eller Statsgruppe var tilstrekkelig *).

Det er dessverre ikke mulig å nyte statsprivilegiene uten å være kvalifisert til de åndelige velsignelser. Der er mange hedninger idag som lever under det britiske flagg og nyter alle velsignelsene av Israels lov — loven som hviler på spørålet: Skyldig — ikke skyldig — men som ennå ikke er kommet til Kristus. For at de kan nyte Rikets fulle velsignelser, både nå og i framtiden, må de komme til Ham; og dette er Kirkens store oppgave: å samle inn alle, hvor de enn finnes, som ennå ikke har tatt imot Kristus.

Staten kan ikke overdra privilegier som hører til den Kristne Kirke, og Kirken kan ikke overdra privilegier som hører til Staten. Hver for seg er de ufullstendige; Guds Rike er hverken en materiell stat adskilt fra Kirken, eller en rent åndelig tilstand som følger med en trosbekjennelse, og adskilt fra alle materielle berøringspunkter. Guds Rike er både materielt og åndelig; Jesus Kristus, dets overhoved, er både gjenløser og konge. Han er kommet til jorden én gang, for å virke som gjenløser; like så sikkert skal han komme igjen, for å virke som Konge. Og når Han kommer skal Han overta tronen av et kongerike som allerede eksisterer — Gud Herren skal gi ham hans far Davids trone,» — «regjeringen skal hvile på hans skuldre,» — «rettferdighet og dom» skal bli innført (hvilket er fortvilende tiltrengt på jorden, men sikkert ikke i himlen!) — og «loven skal utgå av Zion.»

Før dette kommer til å finne sted, må den nasjon (eller grupper av nasjoner) som er Israel, vende seg til Gud: «Jeg vil dog om dette bli adspurt av Huset Israel om å gjøre det for dem.»

*) NB! Dette er skrevet 1936, 12 år før dannelsen av «Israel» i Tel Aviv

DR. GORE OM GUDS RIKE

Dr. Gore, den berømte biskop av Oxford, er øyensynlig blitt drevet til den samme konklusjon; i sine Gifford-forelesninger 1929—30 ved St. Andrews Universitetet (som nu er utkommet hos Dent i deres Everyman's Library serie) kommer han nemlig med følgende slående uttalelse i sin forelesning om «Israel» —

Det er en feiltagelse å si at uttrykket 'Guds Rike' som først synes å forekomme i det Nye Testamente, bare betyr 'Guds Herredømme.' Om vi analyserer meningen av dette begrep i det Nye Testamente eller sporer det tilbake til sin rot i det Gamle Testamente, vil vår konklusjon bli den samme. Guds Rike, det betyr Hans herredømme som det tilsist vil bli åpenbaret i og gjennom Israel over hele verden. Profetenes forsikringer går ut på at så sikkert som Gud er Gud, må Han en gang komme til sitt eget; og da Israel er Hans barn og hans redskap, må Israel — under sin konge av Davids stamme — bli hevdet overfor alle sine fiender. Og dette triumferende Israel kan bare være et moralsk fullkomment Israel, et Israel som er sin Gud verdig, under en i sannhet gudlignende eller guddommelig konge.»

Hvis Kirken er Israel er vi dårlig stillet, fordi antallet av folk som aksepterer Kristendommen er i ferd med å bli progressivt mindre i steden for større. Ifølge dr. Campbell (i «The New Theology») var i 1907 antallet av personer i London som overvar noen slags gudstjeneste én for hver tre. I dette år, 1935, har en tilsvarende folketelling gitt én for hver fem. Samtidig er hele land i ferd med å vende seg bort fra Kristendommen — Russland, med sin ateistiske tro, og Tyskland, med sitt statsunderstøttede hedenskap, er eksempler på dette. Nei, frelsen ligger ikke på den kant. Der må komme en guddommelig intervensjon, og det er nettopp det som Bibelen sier vil komme. Den blindhet som Israel så lenge har vært slått med, holder gradvis på å bli fjernet. Den dag nærmer seg da Israels folk ut over verden vil skjønne hvem de er og følgelig hva som er deres plikter og ansvar; de vil nasjonsvis vende seg til Gud i den dypeste sønderknuselse og anger, som vil bli godtatt og gjøre det mulig for dem å bli brukt i Hans tjeneste for det øvrige av menneskeheten i en utstrekning som våre kritikere ikke synes å ha den fjerneste anelse om.

KRIGEN OG NASJONENES FORBUND

Der gjenstår nå den anklage at en «skadelig konsekvens» av vår lære er at det vil komme en ny krig, like så stor som den forrige — om ikke verre, og at vi er imot Nasjonenes Forbund.

Hva det første angår, at vi lærer at der vil komme en ny krig — hvor «skadelig» denne idé enn kan være, så er den ikke oppfunnet av oss; dette er tydelig forutsagt i Bibelen — ikke av én profet alene, men av mange. Esaias, Jeremias, Daniel, Ezekiel, Zakarias — så vel som Åpenbaringene — alle har de meget å si om det. De går endog så vidt (Ezekiel 38) som til å oppregne grupperingen av folk på hver av de to sidene*) — en oppregning som vi tør si forekommer oss bare altfor bekjent i disse dager. Når dette er tilfellet, og vi står eller faller med Bibelen som Guds ord, kan vi med sikkerhet fastholde at disse profetier — som ennå ikke er gått i oppfyllelse — må oppfylles før innvarslingen av Fredsfyrstens Tusenårsrike. Kirkens lærde kan late hånt om det, likesom de spottet Kristus da han var på jorden første gang; men verdens statsmenn av idag spotter ikke — de ryster av angst for hva de ser nærme seg. Er der virkelig noen som tror på at de omfattende krigsforberedelser som pågår i minst tre europeiske land blir foretatt for spøk? I det minste kan vi ikke tenke slik, særlig ikke i betraktning av Bibelens tydelige utsagn. Dette betyr ikke at vi ser fram til en krig i den vanlige oppfatning av uttrykket å «se fram til»; vi frykter den — som en ildprøve der må gjennomleves. Men vi vet hvem vi skal feste vår lit til når den onde dag kommer; ikke til prinser, ikke til noe menneskebarn, for der er ingen hjelp i dem. Ikke engang til Nasjonenes Forbund, som ennå aldri offisielt har nevnt Krsiti navn — eller påkalt Gud i bønn — på noen av sine møter. Vi tror ikke at noe forbund kan hindre krig. Det er en oppgave som ligger helt utenfor menneskelig visdom, og dette begynner verden å skjønne. Der er bare En som «bringer krig til opphør i hele verden» — og det er den Ene som aldri er blitt nevnt eller påkalt i Nasjonenes Forbunds forsamling.

Dette er grunnen til at vi — uten minste fiendtlighet, og med den dypeste beundring for de mange framragende ting som Forbundet har gjennomført på sosiale områder — ikke tror at det vil være istand til å forhindre den endelige krig som Bibelen taler om.

Et Nasjonenes Forbund som skal kunne sikre verdensfreden må bestå av en forening av folkeslag som alle anerkjenner det

*) Side 57.

samme lovsystem og den samme gjenstand for tilbedelse, det samme overhoved eller den samme Konge som står i spissen for ett system av regjering eller administrasjon.

Det nåværende forbund oppfyller ingen av disse fordringer. Det består av folkeslag som er bundet av forskjellige lovsystemer, og som bekjenner seg til flere — høyst forskjellige — religionssystemer. I det minste ett av dem forneker — og har endog forpliktet seg til å avskaffe — all slags religion. De blir regjert av et antall forskjellige overhoder — hvorav noen arvelige og noen valgte; noen er konstitusjonelle — og andre er despotiske diktatorer. I et slikt virvar av motstridende interesser kan det aldri være det samhold som er nødvendig, dersom der skal foretas en felles aksjon for å forhindre krig. Vi har sett det i tilfellet Japan-Mandsjuria, og Bolivia-Paraguay, og vi ser det nå i tilfellet Italia-Abyssinia — for ikke å tale om Japan-China. Det er fåfengt å benekte det allerede åpenlyse faktum at Forbundet er maktesløst når det gjelder å forhindre krig, og der er tale om en sterk og besluttsom angriper.

Det meldes at erkebiskopen av York nylig har sagt i Amerika, at såsom den siste krig var nødvendig for å skape Nasjonenes Forbund, så vil det kreve en krig til for å konsolidere det, og at vi må være beredt til å ofre den nye generasjon for dette mål! Kirken burde ha noe bedre å by fram enn dette; hvis ikke, burde den i det minste avholde seg å kaste smuss på oss som har det.

Der finnes allerede et annet forbund av nasjoner i verden der oppfyller de krav som er framsatt ovenfor. Det er et forbund av folkeslag som alle anerkjener det samme lovsystem, den samme gjenstand for tilbedelse og den samme Konge som høyeste overhoved over administrasjonen. Det er kjent under navn av Det Britiske Samvelde, og dets vekst til sin nåværende mektige verdensposisjon er et mirakel som historikerne ikke kan forklare. Dibelius, den dyptpløyende tyske forsker, har sagt at dersom sivilisasjonen skal reddes, «må der finne sted en utvidelse av det angelsaksiske eksperiment».

Det må ikke glemmes at der i Israel-Statens gudskapte konstitusjon er gitt adgang til opptagelse gjennom naturalisasjon*). Utlendinger kan bli naturaliserte israelitter med alle de rettigheter og privilegier som dette borgerskap innebærer — under forutsetning av at visse krav oppfylles. Disse bestemmelser er en del av den Lovens Bok som Vår Herre stadfestet i sin Bergprediken. Det er lover som Gud selv har utstedt og aldri siden opphevet — og Han har sagt at de heller aldri skal bli opphevet.

*) NB! skrevet før «Israelitstaten» av 15/5 1948.

De er således i kraft idag, og de danner selve grunnlaget for vår påstand om at de som er kommet inn i vårt angelsaksiske fellesskap er blitt naturaliserte borgere, de er like ekte israelitter som de der er født til dette borgerskap — uansett hva deres opprinnelige nasjonalitet har vært *).

Dette er en sak som er blitt fullstendig oversett av våre kritikere.

Vi er enige med Dibelius, idet vi tror på at det angelsaksiske samveldet er kjernen til det sanne Nasjonenes Forbund som en gang vil komme til å omfatte hele jorden. Vi tror at Gud siden alders tid har holdt på med å oppøve og forberede oss til dette. Vi tror at det er det moderne Israel som innen lenge vil angre og vende seg til Gud, og be ham vende tilbake og sette seg på Tronen. Vi tror Han vil oppfylle sitt løfte om å gjøre dette, og at alle nasjoner og folkeslag vil strømme til Ham og anerkjenne Hans rettferdige styre; de vil komme til å smi sine sverd om til plogskjær, og sine spyd til podekniver — og de vil fra den tid aldri mere lære krig.

Man vil således få se at Gud i steden for å bøye seg for omstendighetene vil komme til å triumfere over dem. Hans løfter, eder og pakter vil bli trofast holdt og oppfylt. Uten tvil er dette en større og edlere oppfatning av Gud enn den modernistiske idé om en Gud som nå finner det umulig å oppfylle sine løfter — på grunn av «omstendighetene»! Og den stemmer ikke bare overens med en del av Skriften, men med den hele. Heller ikke nøyes den med å se fram til opprettelsen av det åndelige rike; den regner tillike med opprettelse av hele det materielle rike som også er skapt av Ham, om hvem Johannes sier at «uten Ham var intet skapt av det som nå er til».

Gud skapte i begynnelsen himmelen og jorden — de åndelige og materielle riker — og slik som Han først hadde skapt dem var nå begge deler «såre godt». Men siden ble begge rikene skadet eller «fortrengt» gjennom syndens innpass.

Å antyde at Gud bare kan eller er villig til å gjenreise den ene del av sitt verk, det åndelige rike, mens han samtidig etterlater den andre del, det materielle rike, ugjenreist — det er det samme som å innrømme ondskapens makter en delvis seier. Det er ikke dette som Bibelen lærer — den forkynner overalt at Kristus vil komme til å seire fullstendig. For å hevde Guds egen ære er det derfor nødvendig at denne jord blir gjenreist helt og holdent; først da vil dens skapers vilje bli oppfylt i hver

Kristus skal komme til å herske på jorden, og selv slike ubetydelige ting som grytene i husene og seletøyet på hestene skal bære innskriften: «Helliget Herren». Dette er ingen forfengelig drøm — det er en kunngjøring i Den hellige Skrift som erklærer at den tid skal komme, da «jorden skal bli oppfylt med Guds herlighet, som vandene dekker havet».

Det er denne tro som vi i British-Israel-World Federation støtter oss til. For kunnskapen derom, som Gud har latt nedskrive på Biblens hellige sider til vår opplysning, takker vi Ham ydmykt, og vi prøver etter beste evne å gjøre denne kunnskap kjent for våre samtidige.

— O —

Tillegg A.

EN PRØVE PÅ MODERNISTISK BIBELLÆRE

De følgende sitater er tatt fra Toyne's «The Old Testament and the Apochrypha», utgaven av 1933. Undertitlen er «En veiledning i bibellesning for skoler» (A Guide to Bible Reading for Schools), og det framholdes at boken er anbefalt av velkjente bibellærde fra Oxford, Cambridge, London og andre universiteter.

S. 19.

«Resultatene av disse vitenskapelige undersøkelser over Det Gamle Testamente måtte få mange til å trekke den slutning at der var liten eller ingen sannhet i det. Slike historier som overgangen over det Røde Hav og fallet av Jerikos murer syntes å bevise at Det Gamle Testamente ikke var noe annet enn en samling av gamle legender. Abraham, Isak, Jacob, Josef, Moses . . . var ikke historiske personer, men helteskikkelser fra hebraiske myter.»

S. 29.

«Moses er kanskje den første virkelig historiske person vi kan gjenkjenne i Bibelen. På grunn av sitt mord på en egypter ble han tvunget til å flykte, og unnslopp ut i ørkenen i Nærheten av et berg som ble kalt Sinai. Her ble han sett av måne-guden Jehova, som folk i disse egne betraktet som et overnaturlig vesen, dvelende på toppen av berget som reiste seg over dem.»

S. 64.

Forfatteren fremholder at 5. Mosebok er et falskneri som er komponert i Jeremias' tid —!

«Jeremias og profetene skjønnte at de ikke kunne nå sine mål ved hjelp av snakk, og derfor laget de en lovbok som særlig var inspirert av Jeremias . . . Lovboken ble gjemt bort til en senere tid, når man skjønnte at folket var modent til den. På hvilken måte skulle den overleveres? Den måtte komme liksom direkte fra Gud, dersom folket skulle akseptere den, og derfor ble den skrevet som om den var blitt gitt til Moses på Sinai».

— O —

Tillegg B.

«MITT RIKE ER IKKE AV DENNE VERDEN»

(gresk tekst)

Johannes 18, 36.

Da Vår Herre framsatte ovenstående uttalelse, sa han ikke at Hans rike ikke ville være på denne jord; nei, Han befaler oss å be stadig om at den tid skal komme, da det blir opprettet på jorden (se Fadervår).

Denne enkelte setning — men uten sin sammenheng — blir ofte sitert av dem som påstår at Kristi rike er rent åndelig. Som om den betød, at «mitt rike tilhører ikke denne verden, og har ingenting å gjøre med den.»

De som siterer den ignorerer ikke bare de mange steder i Bibelen hvor det uttrykkelig sies at det har såre meget å gjøre med denne verden, men de gjør seg skyldige enten i en komplett uvitenhet om den greske tekst, eller i en bevisst felloversettelse av den. Så langt fra å være et argument mot vår påstand om Kristi bokstavelige regime på jorden, er den tvertom et meget sterkt argument for denne påstand.

Der er atskillige steder hvor uttrykket «verdens rike» (eller riker) forekommer, f. eks. i beretningen om fristelsen hvor Djevelen viste Vår Herre «Verdens riker». Likeledes i åpenbaringen, hvor det står at «denne verdens riker er blitt Herrens riker, o.s.v.»

På alle disse steder unntagen i denne uttalelse av Vår Herre heter det på gresk *tou kosmou*), d.v.s. det er den vanlig genitiviske eieform som betyr «av eller hørende til denne verden». Bare på dette ene sted bruker Vår Herre en annen konstruksjon, nemlig (*ek tou kosmou toutou*). Preposisjonen *ek* forandrer hele

meningen, idet den betyr ut av, eller fra» og således betegner en opprinnelse og ikke noe om sted eller besittelse. Kristus sa intet om hvor riket skulle være, men hvorfra det kom. Vår Herre bruker den samme konstruksjon når han sier «Jeg kom utav Gud». (Gresk, ek tou Theou). Han var ikke produktet av noen vanlig biologisk prosess — Han var en særlig overføring av Guddommen til den jordiske sfære. På samme måte er det når han taler om Sitt Rike; Han sier ikke at dette er ut av, eller med opprinnelse i denne verden. D.v.s. det er ikke noe produkt av vanlige verdenspolitiske krefter. Det er anbragt i verden — som Han selv var anbragt i verden — som resultatet av en særlig handling fra Guds side.

Dette kommer tydelig fram i det øvrige av den passasje som vår kritikere aldri siterer — «men nå er mitt rike ikke herav».

Det samme utsagn om at Guds rike ikke er av jordisk opprinnelse forekommer i den beskrivelse av det som er gitt i Daniels Bok 2, 44, hvor profeten erklærer at «Himlens Gud skal opprette et rike som aldri skal bli ødelagt; og riket skal ikke overlates til noe annet folk; det skal knuse og gjøre ende på alle hine riker, men selv skal det stå fast evindelig.»

Denne fortolkning av stedet som refererende til opprinnelse gjør på ingen måte vold på den greske tekst og stemmer tillike overens med alle de utsagn som er gitt, ikke alene av profetene, men også av Vår Herre selv om Hans rike. Lesere med greske Testamenter bør sammenligne de tre passasjer i Matteus 4, 8, Apenbaringen 11, 15 og Johannes 18, 36.

Sammenlign også Esaias 9, 7 og Lukas 1, 32—33, hvorav vi lærer at:

1. Til Ham skal bli gitt hans fars, Davids, trone.
2. Hans regjering og freden under denne, skal vokse.
3. Dette vil bli midlene til å opprette dom og rettferdighet.

Disse betingelser kan bare oppfylles på jorden. Himlen trenger ikke fred og rettferdighet, eller opprettelse av disse ting. Kristi regjering kan sikkert ikke vokse i Himlen; vi lærer jo at her skjer Guds vilje!

Nei, budet er endeligt og enkelt: «Når I ber, si da: Vår Fader, du som er i himlen, helliget worde ditt navn. Komme ditt rike, skje din vilje, som i himlen, så også på jorden.» — Lukas 11, 2.

Guds rike har vært under utforming gjennom et umåtelig tidsrom, hvorunder Han selv har ført og veiledet det. Det har nå nesten nådd det stadium hvor Han, som har retten til å re-

gjøre, vil komme og ta sin plass på dets trone, og oppfylle disse forutsielser — til ubeskrivelig lindring og velsignelse for hele menneskeheten.

«Herrens, hærskares Guds nidkjærhet skal gjøre dette.»

Ezek. 36, 36, Esajas 9, 7.

— O —

Tillegg C.

SALMANESER OG SARGON

Utsagnet om at der var tre deportasjoner er blitt motsagt fra noen av mine brevskriveres side, som påstår at Salmanesers og Sargons deportasjoner var én og samme.

Om den første, Tiglath Pileasers, finnes der i det hele tatt ingen tvil. M.h.t. den annen mener noen autoriteter at den er blitt påbegynt av Salmaneser og fullendt av Sargon, hvorfor disse altså skulle ha foretatt én og samme deportasjon.

Jeg føler meg ikke i stand til å dele dette standpunkt, fordi Sargon bare beretter at han har inntatt byen Samaria og bortført 27.280 mennesker. Derimot vet vi fra andre kilder, at i den deportasjon som ble begynt av Salmaneser, ble hele det Nordre Hus, som ikke var blitt fjernet, bortført.

Josephus betoner den fullstendig ødeleggende natur av denne erobring med hensyn til det Nordre Kongerike, og han sier at folket ble overflyttet til Media og Persia, idet de ble erstattet med folk som Salmaneser hadde bragt inn annetsteds fra. Dette er et klart vitnesbyrd om at Salmaneser før han døde hadde vært ansvarlig for en meget stor deportasjon. Det er denne deportasjon som jeg anser for å være den annen og største.

Salmaneser døde (eller ble myrdet) i 722 f. Kr. og ble etterfulgt av Sargon. Alt hva vi vet om Sargon er at han inntok Samaria i 721 f. Kr., og dette er grunnen til at jeg betegner hans deportasjon som den tredje.

Det finnes i Bibelen (indirekte) vitnesbyrd om ennu en fjerde deportasjon*). Denne er der imidlertid ikke gitt noen detaljer om. Den kan finnes hos Ezra 4, 2, hvor de daværende innbyggere av Samaria erklærer at Esar-haddon, den assyriske konge, hadde anbragt dem der. Esar-haddon regjerte fra 681—668 f. Kr., men vi har ingen opplysninger om hvor mange som var rammet av denne transaksjon eller om det presise tidspunkt for den.

— O —

*) Side 63.

Bøker som kan anbefales til studium.

The Bible is True	Marston
New Light on the Old Testament	Marston
The Bible, Christ, and Modernism	Mc Crossan
Ur of the Chaldees	Wooley
Moses and the Monuments	Kyle
The Deciding Voice of the Monuments	Kyle
Semitic Mythology	Langdon
The Accuracy of the Bible	Yahuda

En rik litteratur fra
Covenant Publishing Co, 6 Buckingham Gate,
Westminster, London, SW. I.

Kr. Døssland: «Norrønafolket i Opphav og Vandring».
Gimnes 1948.

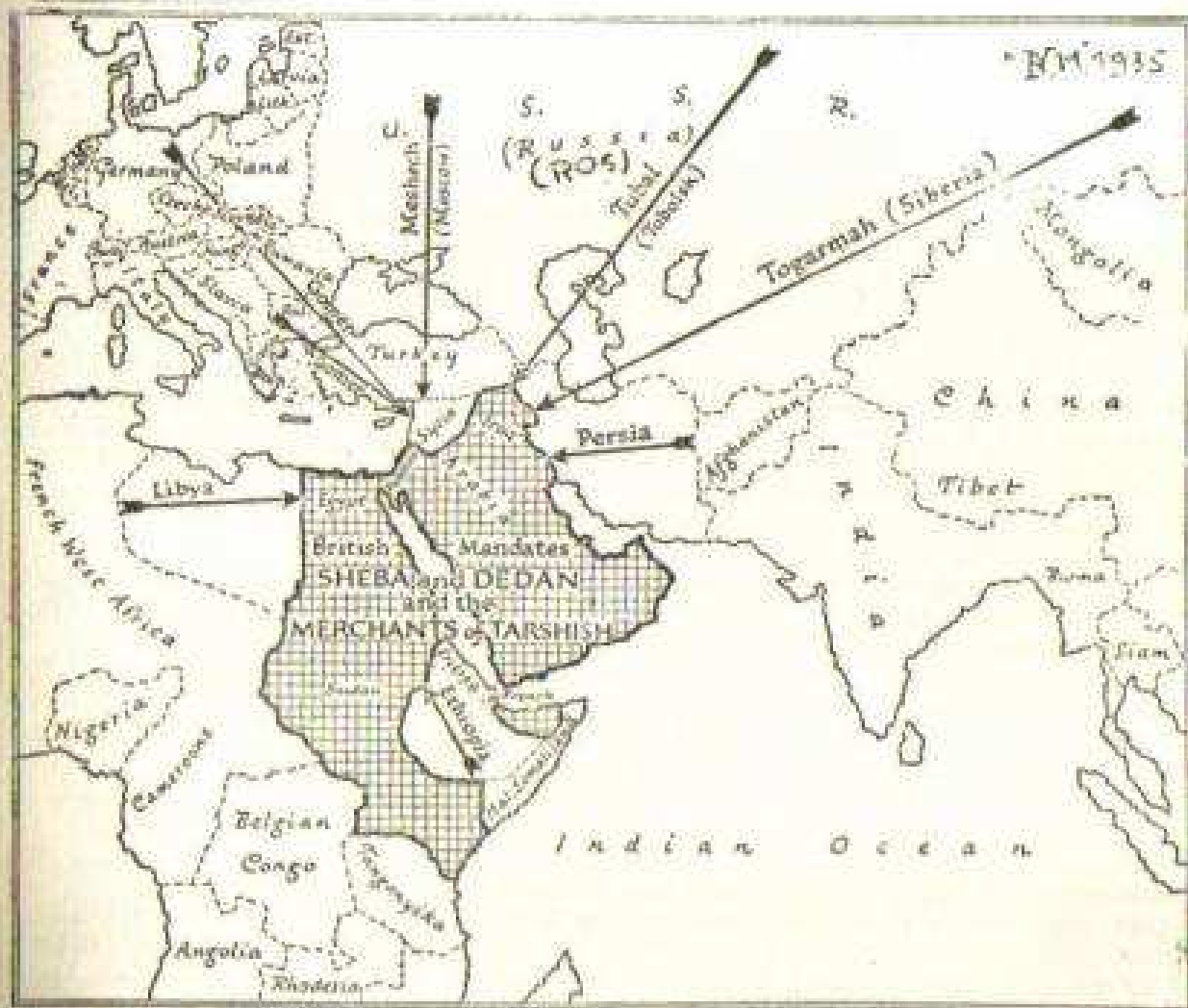
Referanser til verdenspressens uttalelser om Albert Hiorths arbeider om Palestina m. v. En liten bok herom på norsk utkommer i denne måned. (Febr. 1949.)

«Journal of Transactions of the Victoria Institute» (Vol. LV)	1923 og 1938
(Vol. LV) London	
«Commerce Reports», Washington D.C.	Oct. 13th 1919
«New York Times»	Oct. 27th 1919
«Morning Post», London	Nov. 22th 1920
«Literary Digest»	Dec. 6th 1919
«British Weekly»	P. 437 1919
«Norwegian Trade Review»	N. 2 1919
«Public Ledger-Philadelphia»	Nov. 30th 1919
«Evening Star», Washington D. C.	Dec. 4th 1919
«Illustrierte Zeitung» (Germany)	No. 3955 1919
«Teknisk Ukeblad» (Norway)	Nr. 19 1919 og Nr. 6 1938
«Palestine Restored» (Hodder and Staughton)	
(London, New York, Toronto)	1919
«Wiederaufbau Palästinas» by Dr. H. Schulze-Besse, Berlin	1919
«Scientific American» (Supplement), New York,	
No. 1923, Vol. Lxx	Dec. 10th 1910
«Page's Weekly», London	May 10th 19d7
«Iron Trade Review», London	May 23rd 1907
«The Ironmonger», London	May 11th, 15th 1907
«Iron & Coal Trade's Review»	May 15th 1908
Wisløff: «Min Palestinaferd»	Oslo 1930
«Dagen»	Bergen, Oct. 30 1937
«Aftenposten» etc.	Oslo Oct. 30 1937
«Stockholms Dagblad»	Søndag Oct. 30 1938
«Children's Newspaper», London	May 21st 1938

LØFTETS LAND

i brennpunktet.

Skisse ad Ezekiel 38 fra «National Messages», London 1935.

Ros. Mesek. Tubal: — Russland? Moskva? Tobolsk? Gomer = germaner? «Fører» (prins): Heb: «Nasi». Tarsis-kjøpmennene: England? jfr. Allenby, Balfour.

Alle de nevnte nasjoner mobiliserer idag!

Østen samles mot Vesten og kjernen i vest er Beneluxstatene, alt synes å tyde på Israels-nasjonens samling idag.

Hvorhen orientere oss idag? Se vers 13.

Av «Baxter» 1866

Profetisk kalender for de 40 kommende under i Daniels bok og Åpenbaringen

*Antikrist ventes å inngå en pakt med jødene på en jødisk påskedag syv
år før denne tidsalders ende.*

Usedvanlige europeiske kriger begynner sannsynligvis 24 til 10 år før enden, sannsynligvis med en tysk krig eller revolusjon, der vil skaffe Frankrike den gamle Rhingrense, og vil omdanne de nåværende 22 stater innenfor Cæsars Romerrikets område til et Timaktsforbund av kongeriker.

(Dan. 2, 42; 7, 24.)

Den mystiske Eufrat eller det tyrkiske rike uttørres i henhold til den sjettede skåls profeti (en dag = 1 år) ved at det deles opp i de fire alexandriske stater — Thrakia, Grekenland og Syria, i profetien betegnet som horn. Samtidig vil muligens det tyrkiske overherredømme merkbart svinne inn i Jødeland. (Åpenb. 16, 12.)

Første dannelsen av Daniels Timaktsforbund, d. e.: 1. Frankrike utvidet til Rhinen. 2. Det britiske rike, muligens etter å ha gitt selvstyre til Irland, India og alle sine kolonier. 3. Spania og Portugal. 4. Italia. 5. Østerrike sønnenfor Donau. 6. Grekenland med Makedonia. 7. Egypt. 8. Syria. 9. Tyrkia. 10. Bulgaria med Romania. Hvilke ti riker omfatter det engang romerske område, som nå er oppdelt i 22 stater. (Dan. 2, 42—44; 7, 24.)

En fyrste, der er betegnet som «det lille horn» hos Daniel, vil oppstå som hersker i en liten stat, enten i Grekenland, Tyrkia eller Syria, blir hurtig «kongen av Norden», d. e. Syria, og sannsynligvis også en muhammedansk mahdi. (Dan. 8, 24; 7, 8, 23.)

Vidunderlig bevegelse, virksomhet og vekkelse blant de kristne overalt, med kraftig preken om Kristi snarlige gjenkomst — etter at Timaktsforbundet er dannet, og etter at den kommende fyrste er blitt en hersker i Østen og enda kraftigere liv etter at han har inngått pakt med jødene.

Antikrists 7-års pakt med mange av jødene i Jerusalem fra en jødisk påskedag til en jødisk påskedag syv år senere.*)

*) Sammenlign f. eks. Stormuftien idag.

Sammenlign Baxter (side 391) med Churchills tale i Zürich.

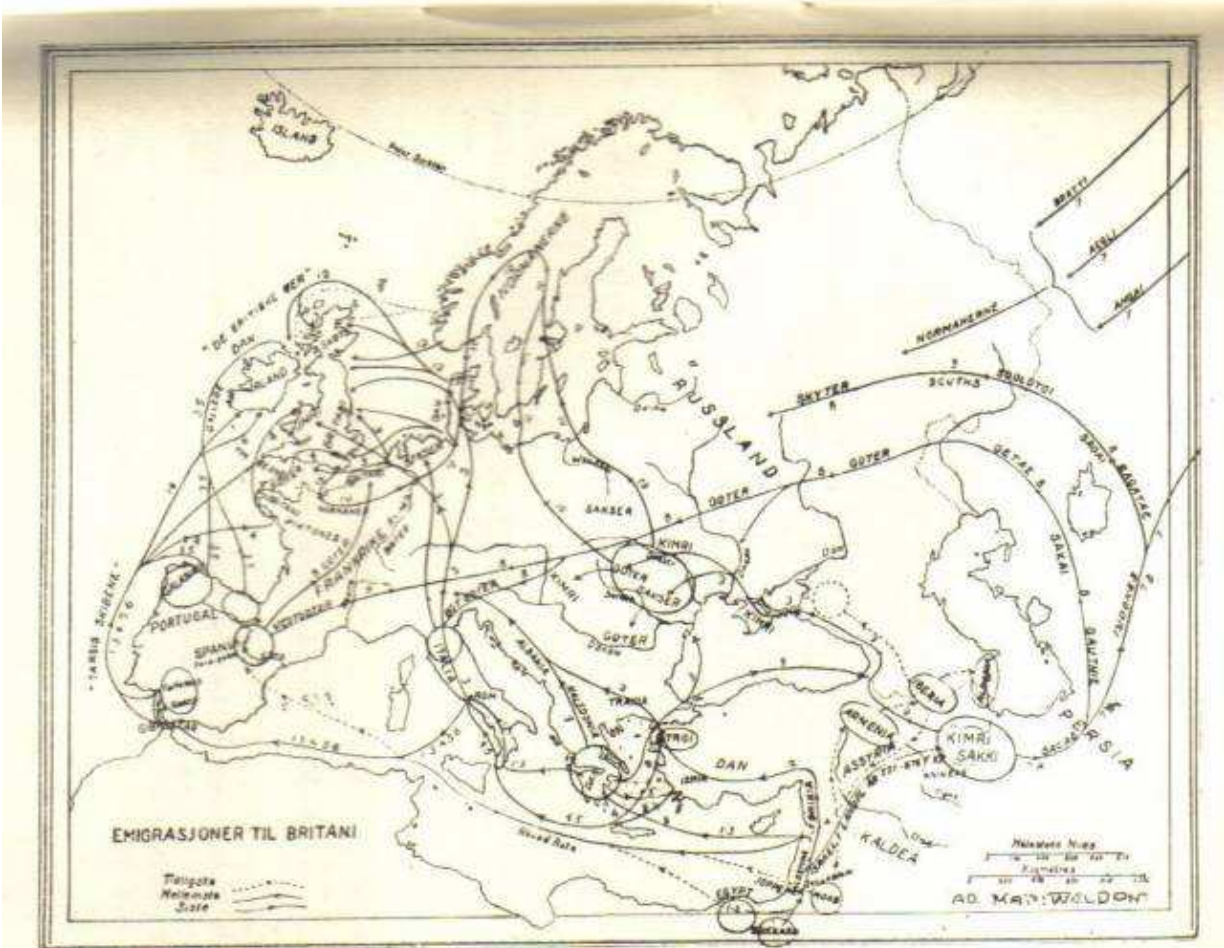
Den kommende timaktsallianse vil i sin første form (N.F.?) før det lille horns «Napoleon» har vist seg, og før han inngår pakt med jødene, ikke på langt nær være så nøye forbundet som i sin annen form (F.N.) etter Ap. 17, en skarlagensrød republikansk allianse (som bærer Pavekirken oppe), ledet av en napoleonsk «Cæsar» som president for dem alle.

Det vil bli Europas Forente Stater. (Jfr. Briand, Smuts, Churchill.)

Her vil alt kjøp og salg kun bli tillatt medlemmene med merket «666» i sin panne og hånd; — et verdenskartel i sikte?

Syrias kriger mot Egypten.

Dan. 11 og Ezek. 38 mobiliseres nå. (Joel 3 og 2, 29.)

Col. Weldon's kart.

Tekst til side 59.

VANDRINGENE

Kart over Israels vandringer henimot sitt hjemsted på «Øerne i Norden og Vesten»* via Geternes (1 Mos. 10, 23) og Scythernes lande, senere som Gother, Normanner, Angler og Saxer (Anglosaxser) osv, og i de siste tider tilbake til Abrahams Løftesland, fra Egypt til Assyria, under alle verdens største nasjoners mandat, i Nasjonenes Forbund i Genf, stadfestelsen på 1 Krøn. 5, 2—.

Fra 1 Mos. 49, Jakobs profeti på dødsleiet om sine sønner, stammefedrenes skjebne «i de siste dager» og tvers igjennom Bibelen fram til Apenbaringens kap. 7 og 14 ser vi Israels 12 stammer som levende for Gud, — Ezekiel 37 viser dem oppstå i de siste dager, — vi ser det i dag.

*

*) Les Es. 41; 1 42; 10 49; 1—12, Es. 59; 18—19 24; 14—16
60; 9 66; 19, Jer. 31; 10 fflg.

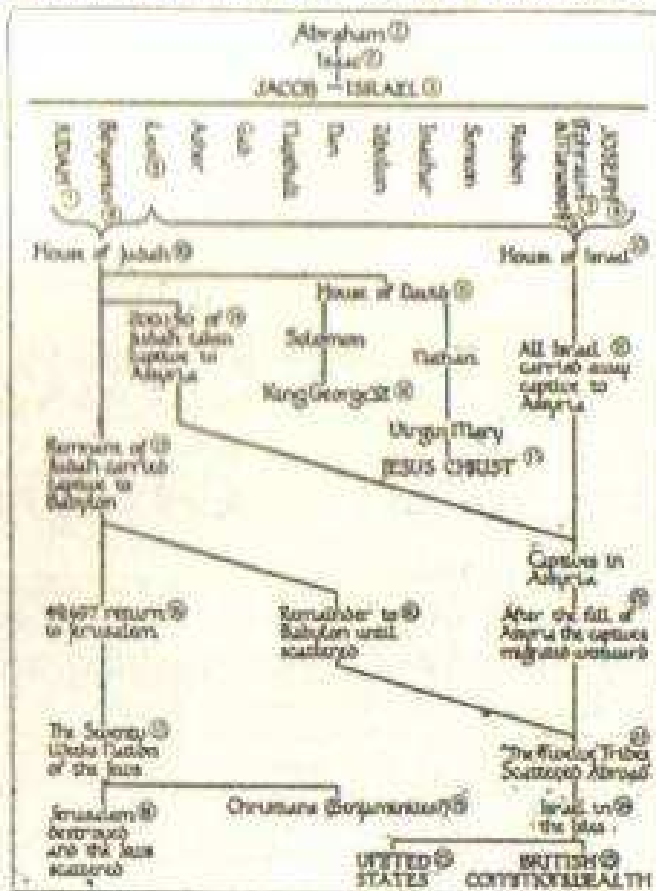
Les Col Welldon: «The Origin of The English». Welldon:
«Appendix B». Gibbon: «The Decline & Fall of The «Roman Empire».
Litteratur fra «Covenant Publishing Co.» 6 Buckingham Gate, Westminster,
London.

thrones to all generations" (Psa. 132: 4).
 "David shall never want a man to sit upon the throne of the house of Israel" (Jer. 13: 13).

During the reign of David and Solomon, the House of David ruled over both the House of Israel and the

House of Judah (for the sake of simplicity this is not shown in the chart), after the death of Solomon and the division of the Kingdom (2 Chron. 10), the House of David ruled over the House of Judah only.

12. There is much evidence to

Judas og Israels huses vandringer fra fangenskapet og til «Øyene i Norden og Vesten».

Israels folk under «andre navner» (Es. 62, 2, og 65, 15) —

Tabellen er av A. R. H. «This Cause We Serve» — fra Covenant Publishing Co. 6 Buckingham Gate, Westminster, London, som har utgitt en stor litteratur om dette samt tidsskriftet «National Message».

Ser vi ikke idag begynnelsen til stammenes samling omkring Beneluxstatenes kjerne? d.v.s. Josefssønnene Efraim og Manasse England og USA?

Our old possessors have retired, and new ones have taken their place... and the hub remains indubitable and its axle-pin—the Prize of London! In the short story the Empire is shown in light of strategy.

The Backbone of Our Empire

1805
22¹⁷

BEYOND dispute, the greatest Society of Nations that world has ever seen is the British Empire, which covers a quarter of the globe and is peopled by more than a fifth of its inhabitants.

Two supreme factors created it—trade and war—and it can only endure so long as commerce flourishes between its parts and it is secured as a whole against attack.

In recent years it has undergone profound internal changes. From a family group it has developed into a group of self-governing nations, yet in spite of this expansion of political freedom, its security as far as its interests are concerned has not been lessened.

Why is this? Because outward conditions as well as inward have been in a continuous process of transformation, and unless these changes are kept pace with the progress of

the world, and an amazing transformation will be seen. Instead of the coastal frontiers of former days we now see one main line of communication, which I will call the Axis of Empire.

It runs from New Zealand via Singapore, Colombo, Aden, Port Said, Malta, and Gibraltar to London; thence across the North-ern Atlantic and Canada to Vancouver Island.

This one great route, I maintain, should not only control the fate of our strategy, but also of our foreign policy; for national strategy and foreign policy are so mixed that they can be no strictly, only a tangled web. Strategy, for the security it should establish, depends as much on diplomatic common sense as on military might, and the

By
Major-General
J. F. C. FULLER
C.B., C.B.E., D.S.O.
the leading authority on
modern strategy

sequently, to live, we must maintain our command of the Axis route. For this we

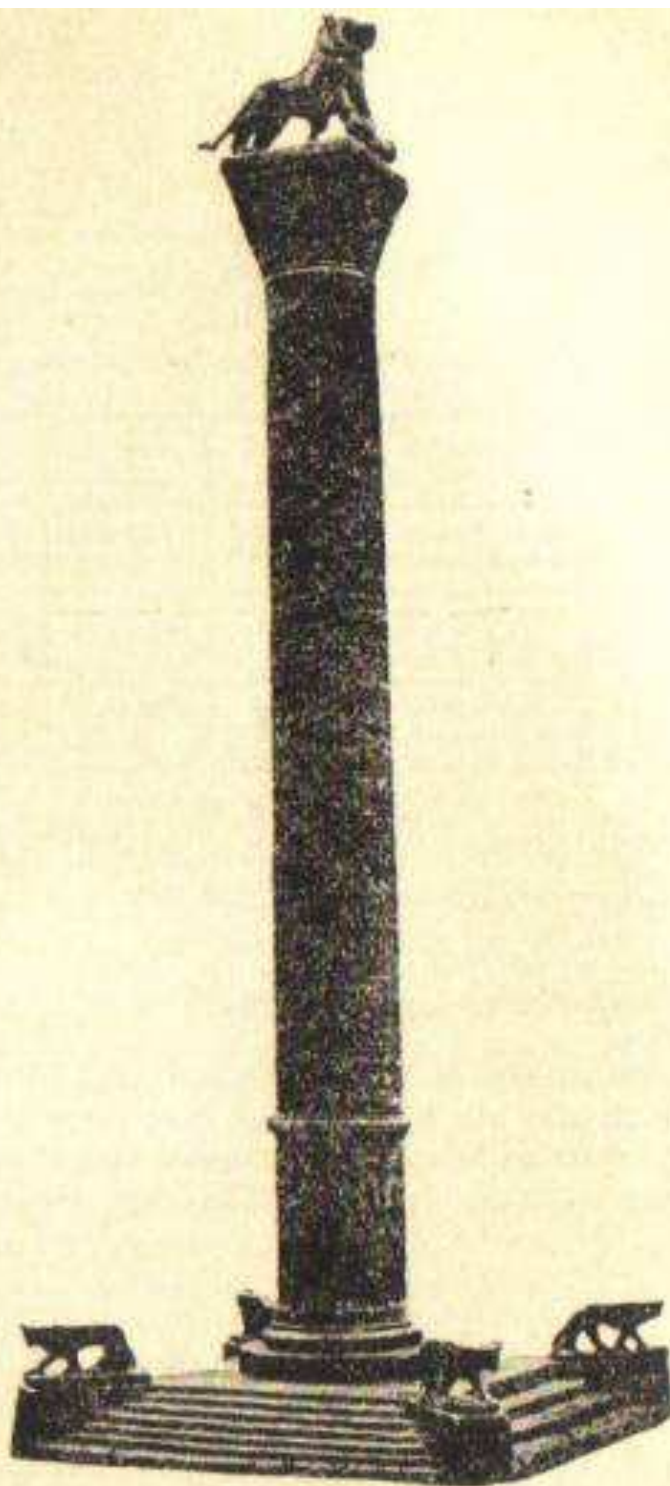
Etter Guds løfter til Abraham skal Abrahams ætt arve landene fra Egypt til Assyria (1 Mos. 15, 18. Es. 23,—25); dette er jo nasjonenes mål i dag! — og hans ætt skal bli umåtelig tallrik og de skal «ta sine fienders porter i eie» — (1 Mos. 22, 17).
Ovenstående fig. viser «portene» eller stredene jorden rundt.

ASSYRIAN INVASIONS AND DEPORTATIONS OF ISRAEL

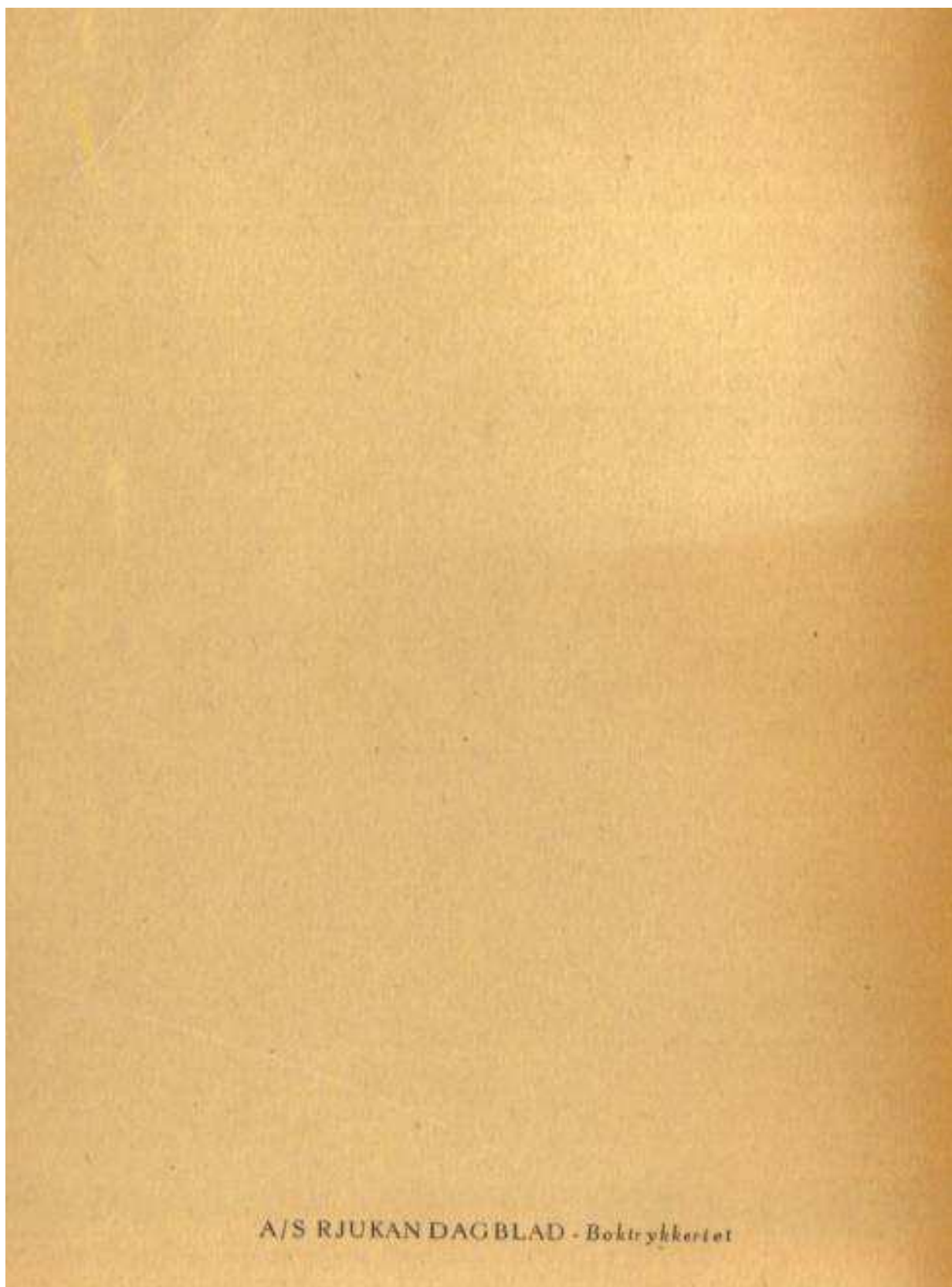
Invasion	Date	Assyrian Emperor	King of Israel	King of Judah	References
First		(Pul) Tiglath-pileser	Menahem	Azariah	II Kings xv, 19-20
Second	741	(Pul) Tiglath-pileser	Pekah	Ahaz	II Kings xv, 29 I Chron. v, 26
Third	721				
Fourth	676	Esar-Haddon	No King	Manasseh	II Chron. xxxiii, 11 (Hosea i, 6) (Ezra iv, 2)

(«Assyrias Invasjoner og Israels (Tistammerikets) Bortførelser.»)

«Assyrias Invasjoner og Israels (tistammerikets) Bortførelser.»
 Les Llewellyn Thomas bok fra Covenant Publishing Co., London 1937:
 «The Assyrian Invasions and Deportations of Israel.»

Benjamins-ulvene (?)
Juda-Løven (?)
på Nasjonalmonumentet.

[Hjem/Home](#)

[Artikler/Articles](#)